Aktualitu napsal Rosťa Firla ze Sudbury str. 3

Koncentrák na Karlově nám. v Praze str. 4

Příběh gen. Korbela od St. Bertona z Austrálie str. 12

Dopisy a odpovědi od Evy Firlové str. 14

ENGLISH LANGUAGE SUPPLEMENT

JUNE 14, 2012

No 12 (2797)
Volume 64 • $2.00

Published every other Thursday
26 issues in 24 mailings a year
ISSN 08329-2668

NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND

Pravda vítězí!

ROZŠÍŘENÉ VYDÁNÍ

CANADA'S CZECH AND SLOVAK BIWEEKLY PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950 www.masaryktown.ca

ČESKÝ A SLOVENSKÝ DEN KANADY!

HURÁÁÁ

TÁTO, MÁMO KLUCI, HOLKY!

UKÁZKY ZE HRY KOMEDIE OMYLŮ NOVÉHO DIVADLA

LEGRACE HRY
TOMBOLA
TRADIČNÍ NÁRODNÍ JÍDLO
TANEČNÍ SOUBORY
KNIHY DVD POHÁDKY
SPORTOVNÍ SOUTĚŽE
TÁBOROVÝ OHEŇ
ZPĚV PŘI KYTAŘE

SOBOTA 23. ČERVNA

450 SCARBOROUGH GOLF CLUB RD. TORONTO INFO 416.439 4354

Od září česká škola v Oakville

Úžasně dobrou zprávu rodičům a ostatním zájemcům o českou školu poslala Renata Freibergová z Oakville. O úmyslu této cílevědomé maminky a od září novopečené učitelky jazyka českého jsme psali začátkem března. Tenkrát to byl jen záměr, dnes už víme, že je zakladatelka výuky českého jazyka u svého cíle: Prvním školním dnem české školy je sobota 8. září a poslední školní výuky šk. roku 2012/2013 bude sobota 8. června.

"Zapište si to, maminky a tatínkové, do kalendáře. Zároveň vám děkuji za váš zájem umožnit svým dětem výuku českého jazyka. Bez vašeho rozhodnutí by se začít nemohlo. Co bude následovat?

V červenci dostanu osnovu na školní rok, co s dětmi budeme probírat, o čem si budeme povídat, čemu se budeme muset každou sobotu naučit, aby se znalosti dětí v českém jazyce postupně rozšiřovaly a upevňovaly. A protože se přihlásili i rodiče slovenského původu, což je výborné, obstaráme také pomůcky potřebné k výuce slovenštiny.

Při této příležitosti se obracíme na všechny, kdož mohou pomoci s dětskými knížkami, školními pomůckami, zpěvníky slovenskými i českými a učebnicemi atd., aby své síly nabídli. Také dobré nápady a zkušenosti, jak obohatit výuku dětí, jsou vítány. Kontaktujte se emailem, telefonujte."

Bude dostatek pomocníků?

"Ruce každého dobrovolníka jsou potřebné, protože z maximálního počtu 25 budeme mít 22 žáčků s různým stupněm znalosti jazyka. Počítáme s asistencí některých rodičů. Jestliže zájem převýší možnost umístění, bude muset být vyhotoven „waiting list“ anebo v dalším školním roce se snažit o otevření další třídy. Ovšem to jen za předpokladu, že se najde česky nebo slovensky mluvící zájemce s pedagogickým vzděláním a se zájmem pracovat s dětmi na této úrovni. Věřím, že společně našim dětem připravíme radostné chvíle. "

Přihlášku přineste s sebou nejpozději na první hodinu spolu s 25 dolary na školní poplatek. Třída pro naše děti je otevřena v Catholic School in Oakville, Holy Family, 1420 Grosvenor Street Oakville, ON.

Můžete potvrdit účast Vašeho dítěte vyplněním formuláře na webu http://www.mertoncentre.ca/index.php/main - uvěďte plné jméno, datum narození, bydliště. Vyplněný formulář zašlete na osobní email nebo faxujte (905) 693-0256 či emailujte na Colleen Berube contact berubec@hcdsb.org (Colleen Berube, Manager - Literacy and Basic Skills/International Languages, Halton Catholic District School Board - Thomas Merton Centre for Continuing Education – Milton, Phone: (905) 693-6676. Rodiče, pokud máte jakékoliv otázky telefonujte, emailujte. Budeme se snažit odepsat a zodpovědět veškeré otázky. Jsme nadšeni zájmem rodin až z východního Toronta či z Hamiltonu. Těšíme se na setkání s vámi ve škole. Zaznamenejte si do kalendáře: **sobota 8. září v 9.30 h.** Nejnovější informace očekávejte v druhé půli srpna, kontakt Renata Freibergová 416 887 9863, email: renata_freiberg@yahoo.com.

KE DNI

Zavítejme dnes do země divů, do země, kde člověk jen stěží chápe vynálezy chytrých lidí, které posouvají svět kupředu.

Jen namátkou si ze školy vybavuji průkopníky potácející se mezi tmářstvím společnosti, v níž žili, a technickou vybaveností, které se jim přirozeně nedostávalo. A přitom byli schopni vymyslet věci, které ovlivňují chod života dodneška, nebo dokonce ještě nebyly překonány. Třeba význam bleskosvodu Prokopa Diviše, lodního šroubu Josefa Ressla, ruchadla bratranců Veverkových, přetlakové turbíny Viktora Kaplana, geniálního objevu čtyř krevních skupin dr. Jana Janského, výsledky polarografických výzkumů prof. Jaroslava Heyrovského, nositele Nobelovy ceny, a výsledků práce prof. Otty Vichterleho, jemuž vděčíme za umělé silonové vlákno a měkké kontaktní čočky. A jen na okraj - není výmysl, že jejich odlitky zhotovoval na aparatuře zhotovené z dětské stavebnice Merkur…

K oživení historie mě přinutil nejnovější úžasný výsledek českých vědců a výzkumníků, kteří jako první na světě nahradili lidské srdce čerpadly. Tím šťastným byl sedmatřicetiletý muž, "…kterému byl diagnostikován zhoubný nádor v srdci. Nešel odoperovat, prorůstal uprostřed srdce, nešířil se nikam, neměl žádné metastázy. Přemýšleli jsme, co udělat. Jediná možnost byla dát to srdíčko pryč a místo něj použít ta dvě čerpadla," řekl prof. Pirk, který zákrok se svým týmem provedl: pacient žije bez srdečního svalu sedmdesát dnů a má naději, že se dočká srdce nového. Unikátní práci odvedli odborníci institutu IKEM v Praze 4, konstatoval iDnes.cz v sobotu 9. června.

„Já si myslím, že to jedno čerpadlo (ze dvou), pokud se ještě zdokonalí - takže se bude nabíjet indukčně, nebude muset vést z pacienta žádný kabel, což by mohlo být tak do pěti let - tak do značné míry nahradí transplantaci srdce," míní profesor.

Existuje i náhrada celého srdce, která funguje ale na jiném principu, než dvě spojená čerpadla. Používá se podle Pirka výjimečně v USA, Německu či ve Francii: „Možná, že se ukáže, že tohle je také cesta," dodal profesor.

Úžasná věc, obyčejný smrtelník si to nedokáže ani představit, možná by to nedělalo problém Verneovi a jemu podobných s fantastickou vizí budoucnosti.

A tak se chce jednomu povzdechnout - kdyby neexistovali takoví Ráthové, Kození, Bémové a další tuneláři, jak by ta naše rodná zem byla všemi vážená. Dobré jméno se buduje dlouho a těžce a vezme čas proutku mávnutí, aby bylo ztraceno… krásné dny v pohodovém počasí vám všem přeje Vaše Věra Kohoutová

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ

TORONTO

SO 23.6. - pořádá Masarykův ústav tradiční Český a slovenský den, který začíná v 11.00 h. ekumenickou bohoslužbou pod širým nebem (pokud bude vyhovující počasí, jinak v budově). Udělejte si čas i se svými rodinami a přáteli zavítejte na Masaryktown. Hudba, dobré jídlo, zábava, tanec. Chcete mít svůj prezentační či prodejní stánek? - volejte paní Ivu 416.439 4354.

PÁ 6.7. ve 20.00 - jediný letní koncert Jirky Grosmana v Torontu, výběr písní z nového CD "Water & Wine" a několik původních skladeb, v triu vystoupí Morgan Doctor (www.morgandoctor.com) bicí a Braxton Hicks (www.braxtonhicks.com) saxofon a flétna. Restaurace Praha na Masaryktown,u vstupné: $15, rezervace: 416.289 0283. Všichni jste vítáni. (Více str. 15)

NE15.7. - v pořadí již 74. Slovenský den pořádá Kanadská slovenská liga v Croatia Club Karlovac na 1860 Thompson Rd. S, milton

SO 17.6. ve 13.00 – pořádá J.K. Productions ve spolupráci s restauracií The Golden Pheasant Fathers Day Sunday Branch, 733 Lakeshore Rd. East Mississauga (křižovatka ulic Cawtra a Lakeshore Rd. - 100m vlevo). Každý otec bude pohoštěn jedním drinkem k obědu zdarma. Cena pro jednoho konzumenta - 16.99 (plus tax). Přihlaste se včas, počet míst je limitován. Rezervace na tel. Patrik Severa 905 781 9374 nebo Jan Kosiba 905 812 5503

SO 11.8. od 10.00 - Sokol Kanada pořádá Letní sokolské hry na Masaryktownu. Přijďte se svými přáteli a jejich dětmi, můžete všichni soutěžit pro dobrou fyzickou kondici i pro radost. Věk nerozhoduje, všichni se mohou zúčastnit, jsou zařazeny i plavecké závody všech věkových kategorií v nekrytém bazénu, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto. Info: Anna Janoušová 905 884 9829, email anna.sokol@bell.net, Wendy Malysak přihlášky: wendynewmarket@sympatico.ca , Robert Tmej: rtmej@rogers.com.

SO 22.9. v 18.00 - štáb televize Slovenský svet a Slovenská kanadská společnost Milana Rastislava Štefánika pořádá velkolepé setkání – benefiční banket na podporu televizního vysílání v Kanadě. Koná se ve Famee Furlane Banquet Hall, 7065 Islington Ave., Woodbridge. Hlavním hostem večera bude zpěvák a bavič ze Slovenska Peter Stašák. Rezervace a info: Blanka Martincek-Hanecak tel. 416 504 3800, Jan Kosiba tel. 905 812 5503.

Koncerty Edy Vokurky
ČT (každý třetí) ve 21.00 - The Emmet Ray Bar, 924 College Str., west of Barthurst & east of Ossington, Trio, vstup volný
ČT 28.6. v 17.00 - Jazz Festival at Ristorante Roma, (Club Series), 1090 Bloor St. West a Gladstone (v blízkosti kostela sv. Václava), Trio, vstup volný
PO 10.9. ve 12.00 v poledne - Trinity Church, (při západní straně východu z Eaton's Centre), Quartet (very nice, majestic atmosphere, with grand piano), vstup volný
NE 9.12. ve 14.00 - Scarborough City Centre-Rotunda, Quartet, Christmas concert (impressive spacy comfortable auditorium with grand piano), vstup volný. Info: www.edvokurka.com

SOKOL Toronto - SO - pravidelné cvičení dětí a mládeže FOR LIFE GYM v Sokole, 601 Magnetic Dr., Unit 21, North York, přihlášky a info: Hana Jurásek 905.838 5269

SOKOL Toronto dospělí - ST - pravidelné cvičení - na G. Harvey C.I., 1700 Keele St., Toronto. Přihlášky a info: Hana Jurásek 905.838 5269

ČESKÁ ŠKOLA – SO - pravidelné vyučování českého jazyka České doplňovací školy Masarykova ústavu, 918 Bathurst St., Toronto. Pro děti 5 - 12 let, info: 416.439 4354

ČESKÁ TV - SO v 10.00-10.30 a ÚT v 7.30 opakování - vysílá Nová vize v dosahu Ontaria na stanici OMNI.1 (v Torontu kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Rešovská, tel: 647.892 6912, 77 Quebec Av., M6P 2T3, ON, novyzaber@yahoo.com, na www.novavize.com naleznete některé TV programy.

SLOVENSKÁ TV - SO v 10.30-11.00 a ÚT v 8.00 opakování - každý týden vysílá slovenská TV Slovenský svet. Producentka Katarína Homolová. Tel: 647.233 3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvsedna.com.

CALGARY

NE 1.7. od 13.00 (do 16.00) - upřímně zveme všechny členy našeho spolku a předplatitele Calgarských listů k posezení a popovídání si v rodném jazyce na náš tradiční piknik. Koná se v Royal Canadian Legion,Forest Lawn 755-40 St SE. Závazné potvrzení účasti je nutná do středy 27. června na tel. P. Hebelky 403-272-5585, Drahy Neveselé 278-6201 a Boženy Kellnerové 295-8438. Ve vaší společnosti nám všem bude veseleji..

V Calgary máme další etnické Deli a druhé pekařství Jána a Jany Lončíkových. Sídlí také na North West pod názvem Malicher. Je umístěno na adrese 1411 – Kensington Roud na severní straně ulice. Info 403.270 3948, vice na www.malicher.com

Calgarské listy vycházejí čtyřikrát do roka, vydává je místní pobočka ČSSK v Kanadě, předplatné činí $10. Šek (s jakoukoliv částkou - předem děkujeme) laskavě zašlete na: Czech and Slovak Ass. Of Calgary PO. BOX 355, Calgary, T2P 2H9.

KITCHENER-WATERLOO-GUELPH

ČESKÁ ŠKOLA Kitchener je v provozu, vedou ji Mirka Pirová a Barbora Hoferová. Zájemci i ze spádových oblastí, máte-li zájem své dítě do školy umístit, je to možné i v průběhu školního roku. Informace získáte na: www.kwczechsandslovaks.com.

Pokud se rozhodnete nás podpořit, prosíme zašlete šeky: CAC-czech School, 550 King St. N., P.O.B. 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5, každá pomoc je vítaná. ***Srdečně děkujeme těm, kteří naši školu již obdarovali.***

ÚT v 19.00 (do 20.00) - každé - cvičí sokolská pobočka KWG v Elizabeth Ziegler School. Info Jana Otrubová 519.884 9185. Uvítáme každého zájemce.

Zpravodaj Dobrý den
vydává ČSSK odbočky K-W-G, jehož redakční rada velmi oceňuje každý finanční příspěvek k pokrytí režijních nákladů. Prosíme, zašlete na Czech and Slovak association of Canada, K-W-G branch, 550 King St. N. PO 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5. Pokud nemáte zájem tiskovinu dostávat, dejte vědět na: ekratochvil@sympatico.ca, tel. 519.821 3321

MONTREAL

NE 5.8. - tradiční Hostýnská pouť
SO 3.11. - tradiční již 57. dobročinný bazar, organizuje dámský odbor ČSSK, hala kostela sv. Ignáce. (Ema Košacká)

SOKOL - pravidelné sokolské cvičení i volejbal pokračují do konce května. Ve středu také nacvičuje na XV. všesokolský slet v Praze ve dnech 1. - 6. července 2012. Info
manželé Hřibovi, tel. 514. 683 2092.

ST (každou) ve 20.00 - sokolské cvičení, Coronation Elementary School, 4810 Van Horne
ČT (každý) ve 20.00 - sokolský volejbal, Coronation Elementary School, 4810 Van Horne

Svoji finanční podporu Věstníku
odešlete laskavě na adresu 5080 Glencairn Ave, Montreal, QC H3W 2B4. Šek vystavte na "Czech and Slovak Vestnik", každá částka je vítána: montrealvestnik@gmail.com. www.montrealvestnik.com. Děkujeme.

VANCOUVER

Zpravodaj je časopis vancouverské pobočky ČSSK, vychází 4krát ročně, chcete-li jej odebírat, kontaktujte se s Czech and Slovak assoc., 797 – 916 West Broadway, Vancouver, B.C., V5Z 1K7. Odpovědná redaktorka Blaka Ondrášeková.

PÁ a SO 15. a 16.6. od 20.00 – pořádá Divadlo Za rohem jarní produkci s názvem Divadlení aneb Kudy na to. Info: 604.205 3000 nebo na www.shadboltcentre.com

WINNIPEG

ČT v 19.30 (pokaždé) - hodiny českého jazyka se konají pravidelně, info Helena Stelsovsky, tel: 772 7209 nebo email: helstel@shaw.ca
Časopis Říčka vydává Kanadská
Česko-slovenská podporná jednota ve Winnipegu (ustavena v r. 1913) pro krajany českého a slovenského původu.
Děkujeme předem za jakoukoliv finanční podporu - šek laskavě zašlete na: Czechoslovak Benevolent Association, 154 McKenzie St., Winnipeg, Manitoba, R2W 5A2, více na www.czechoslovakbenevolentassoc.ca, tel. 204.5897483.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.
Canada

Číslo 11 vyšlo 31. 5. , č. 12 vyjde 14. 6. 2012,
uzávěrka je 8. června.
Noviny vycházejí čtrnáctidenně. REDAKCE: 416 439 9557
Příspěvky posílejte emailem na adresu vera.toronto@gmail.com

Čelí Evropská unie a její jednotná měna krizi?

Co můžeme a co máme udělat? EU plánuje novou smlouvu zvanou Evropský stabilizační mechanismus, zkráceně ESM (European Stability Mechanism). Smlouvu dluhů. Poslanci mají přístup k návrhu této smlouvy. Schválený základní kapitál bude 700 miliard eur.

Otázka: Proč 700 miliard? Kde se toto číslo vzalo? A kým a na jakém základě bylo spočítáno? (Na ČR to vychází 350 miliard Kč.)
Členové ESM se tímto neodvolatelně a bezpodmínečně zavazují zaplatit jakýkoliv kapitálový požadavek, který vůči nim bude učiněn, do sedmi dnů od přijetí tohoto požadavku.

Otázka… vlastně nic. Tahle část je jasná. Pokud bude ESM potřebovat peníze, máme sedm dní na zaplacení. Když vezmeme v úvahu běžné bankovní procesy, znamená to, že máme čtyři dny na vypsání šeku.

Otázka: Ale co znamená to "neodvolatelně a nepodmíněně"? Co když budeme mít nový parlament, takový, který nesouhlasí s přesunem peněz do ESM? Musíme platit i tak? Rada guvernérů může rozhodnout o změně schváleného kapitálu a změnit odpovídajícím způsobem článek 8.

Otázka: Prosím? 700 miliard je teprve začátek? ESM může navyšovat svůj fond jakkoliv chce, kdykoliv chce? A my bychom pak byli podle článku 9 neodvolatelně a bezpodmínečně povinni platit? ESM má plnou právní kompetenci zahájit právní řízení. ESM, jeho majetek, financování a aktivita požívají imunity vůči všem formám soudního procesu.

Otázka: Takže ESM nás může zažalovat, ale my ho u soudu žalovat nesmíme? Majetek, financování a aktivita ESM požívají imunity vůči prohlídce, záběru, konfiskaci, vyvlastnění, nebo jiné formě exekuce, odebrání nebo zabavení exekutivním, soudním, správním nebo legislativním aktem.

Otázka: Imunitou vůči soudním procesům jsme se zabývali v minulém bodě, ale tohle znamená, že ani naše vlády, ani naše parlamenty, ani naše demokratické zákony nemají žádný efekt na ESM? To je pěkně mocná smlouva! Guverněři, zástupci guvernérů, ředitelé, zástupci ředitelů, výkonný ředitel a zaměstnanci jsou imunní vůči právním procesům proti aktům, které vykonali a požívají nedoktnutelnosti v souvislosti se svými oficiálními smluvami a dokumenty.

Otázka: Takže kdokoliv zúčastněný v ESM je v klidu a teple? Nemůžou být hnáni k odpovědnosti kvůli ničemu? A znamená ta nedotknutelnost jejich dokumentů, že je nemůžeme zničit nebo že ani nemůžeme vidět, co se v nich píše?
Tato smlouva zakládá novou mezivládní organizaci, které jsme povinni předat neomezená aktiva do sedmi dnů, pokud si to vyžádá. Organizaci, která nás může žalovat, ale sama je imunní vůči všem formám stíhání, přičemž si její manažeři užívají stejné imunity.

Neexistují žádní nezávislí kontroloři, a žádné existující zákony se na ně nevztahují? Vlády se nemohou bránit? Evropské národní rozpočty v rukou jedné jediné nevolené mezivládní organizace? Tohle je budoucnost Evropy? Tohle je nová EU? Evropa postrádající svrchované demokracie? Tohle chcete? Senát i Poslanecká sněmovna 5.6 2012 již ESM úplně v tichosti schválily!
Zdroj: http://www.reformy.cz/zpravy/10000x-rath-esm/, 5.6. 2012

K problematice čtěte také na str. 6

ČESKÁ KNIHOVNA MASARYKOVA ÚSTAVU

historie, romány, časopisy, dětská literatura, filmy DVD, video, zdarma přístup na internet

ST 16.00 - 21.00 Info 416.439 0792

450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

TOMU SE DÁ UCHECHTAT, JAK NA KAFI PRODĚLAT

AKTUALITU PRO ND NAPSAL ROSŤA FIRLA

Když nás syn Petr vítal na letišti v Edmontonu, vtiskl nám hned po vzájemném objímání kelímky kafe od Tima Hortona. Jakmile jsme vyložili kufry, první nám řekli, že Tim Horton kavárna je za rohem.

Prostá symbolika snad nejslavnějšího kanadského řetězce kaváren a zajisté jedné z nejúspěšnějších korporací je proslulá každému, kdo si smočil nohy na kanadském terénu - člověk, nejraději krásná žena s kelímkem Tím Hortonovským kafem v ruce by měla zdobit kanadskou vlajku hned pod javorovým listem.
S jakým úžasem jsem četl, že tento zaručeně úspěšný podnik, umístěny v recepci největší nemocnice Nového Foundlandu a v hlavním městě St.John's, ztratil minulý rok kupu peněz a musí být zprivatizován, aby kavárna Tim Horton nebyla uzavřena veřejnosti.
Kavárnu dosud manažeroval byrokrat nemocnice a podavači kafe byli placeni jako zaměstnanci nemocnice.
Jsou lidé mezi námi, a osobně znám několik takových exotů, kteří si dodnes i po fiasku socialismu ve východní Evropě, hmoždí hlavu, které z nesčetných činností by mohla vláda dělat líp než soukromý vlastník, a strávil jsem několik let vytrvale tento nesmysl takovým prostoduchům vytlačovat z hlavy. Oni totiž si myslí, že zdravotnictví, penze či dokonce dopravní systém a poštovní zásilky v rukou byrokratů, pardon - státních zaměstnanců, mohou fungovat k veřejnému blahu.
Ani krach pošty, či kavárny takové zabedněnce nepoučí a zůstanou zmateni. Ale zapomeňme na chvíli na kafe, znám dva lidi, co kafe nepijí a na světě jich je možná víc, co v bankrotu kavárny Tim Horton's pod dohledem byrokrata nevnímají fakta ani ironii.
Před týdnem fungl nová soukromá korporace vynesla náklad na mezinárodní vesmírnou stanici kroužící kolem zeměkuličky; v článku, který tuto událost rozebíral a hodnotil privátní konkurenci státní NASA, s jistým úsměškem oznámil, že NASA, která už do vesmíru nelítá, platí za dopravu člověka Rusku 50 miliónů dolarů, a dále se v článku oznamuje, že cokoliv udělané v NASA stojí 4-10krát více, než by stejnou věc provedla soukromá korporace.
K dvacátému výročí sametové revoluce v mé rodné zemi se vyrojil houf korespondence na mou adresu o starých dobrých časech totality, a já, trouba, jsem vytrvale poukazoval na bídu socialismu a příslib kapitalismu. Už mne to omrzelo, protože moje otázka, co bylo v totalitě lepší než je dnes, nebyla nikdy
a nikým konkrétně zodpovězena.
Ale kritizování přískoků k socialismu a státnímu hospodaření s penězi daňových poplatníků v mně nové zemi a na tomto požehnaném severoamerickém kontinentu mne zajisté neomrzí nikdy.
Z Edmontonu na letiště jsme jeli taxíkem v pět hodin ráno k letadlu do Toronta. Nestydím se cizokrajného člověka zeptat ,odkud do Kanady přišel?', a taxikář mi sdělil, že je z Eritrei. To je Ethiopie, řekl jsem snaživě, a on řekl, ,Hned vedle', a jak se věci kazí, řekl, už tu žije 30 let, a že barák, který koupil před 25 lety za 50 tisíc má dnes cenu půl miliónu. Řekl to jako povzdech, a ptal jsem se proč, a on řekl, že ti žebráci, mínil tím vládu, akorát tisknou peníze a všecko je dražší, i když je to stejné. To mne zaujalo, když člověk z tramtárie má vhled do situace, a optal jsem se, jestli by se vrátil do země, kde se narodil…?
Nikdy, řekl pevně, toto je furt nejlepší země na světě, ale dokud z té naší vlády nezbude desetina lidí, tak nás ti žebráci zbankrotujou.
Nechtěl jsem mu horlivě přitakat, ale když řekl, jestli může zastavit u Tima Hortona a koupit kafe na cestu na letiště, horlivě jsme s Evou přikývli. Srkali jsme v autě kafe a blížili se k letišti, kde naše exkurze na západ Kanady začala a byli jsme rádi, že žijeme uprostřed, v Ontariu, kde nejsou tak moc doprava jako na západě, ani doleva jako na východě Kanady. A v novinách jsme si přečetli, že v nemocnici ve Windsoru má Tim Horton stejný problém jako v nemocnici v St. John's a že ztratil přesně stejné množství peněz. Ale i přes to všecko je to nejlepší země na světě.

ŠPANĚLSKO ŽÁDÁ EU O POMOC

Madrid/Brusel - Španělsko požádá eurozónu o finanční pomoc pro své banky. Řekl to dnes ministr hospodářství Luis de Guindos. Konkrétní suma vzhledem k očekávaným auditům zatím sdělena nebyla. Španělsko se tak po Řecku, Irsku a Portugalsku stane čtvrtou a největší zemí eurozóny, která je nucena požádat o zahraniční finanční pomoc.

O konkrétní částce, o kterou partnery Španělsko požádá, bude jasno zřejmě až za pár týdnů. Madrid si totiž nejprve chce od nezávislých poradců Olivera Wymana a Rolanda Bergera předloží svůj odhad týkající se potřebného kapitálu. Stát by se tak mělo "někdy do 21. června", odhaduje agentura Reuters.
Podle odhadů bude Španělsko potřebovat na sanaci bank 50 až 60 miliard eur podle krajních odhadů až 100 miliard eur. Za 23,5 miliardy by měl stát například převzít bankovní ústav Bankia, který je čtvrtou největší bankou ve Španělsku a ve správě má zhruba deset procent vkladů celého bankovního sektoru a je rovněž druhým největším hypotečním ústavem v zemi. Vláda již finanční sektor třikrát restrukturalizovala, nalila do systému 18 miliard eur a převzala pět bank.

Může si Evropa půjčku Španělsku dovolit?

Německá kancléřka Angela Merkelová už v pátek uklidňovala, že eurozóna má páky, jak Španělsku pomoci. Ve hře jsou především dva fondy – ten dočasný EFSF a trvalý ESM. Analytici přesto upozorňují, že pomoc pro Španělsko je pro Evropu poměrně velké sousto. "Pomoc Španělsku bude skutečně na hraně možností EU, nelze vyloučit nutnost přizvat MMF," varoval analytik Saxo Bank Radim Dohnal. Španělsko je totiž čtvrtou největší ekonomikou eurozóny.

Čtvrtá země jde do Bruselu s prosíkem.

Španělsko je čtvrtou zemí eurozóny, která si byla nucena říct svým zahraničním partnerům o finanční pomoc. Jako první si o pomoc řeklo v roce 2010 Řecko. Evropská unie zpočátku tuto možnost odmítala, protože Řecko falšovalo statistiky. Nakonec ale zadlužené zemi pomohla. Krátce na to se ale do problémů dostalo také Irsko a Portugalsko. I těmto zemím ostatní členové eurozóny ve spolupráci s Mezinárodním měnovým fondem nakonec pomohli. Výměnou za půjčku však musely zadlužené země přistoupit k tvrdým úsporám.

Kolik si od eurozóny a MMF půjčily problémové země? Řecko: první půjčka 110 miliard eur, druhá půjčka 130 miliard eur. Irsko: 85 miliard eur. Portugalsko: 78 miliard eur.

http://www.ceskatelevize.cz/ct24/ekonomika/180572-spanelsko-pozada-eurozonu-o-financni-pomoc-pro-sve-banky/, 9. 6. 2012, autor: duk, had

KDY ZAČNEME UKAZOVAT KOMUNISTICKÉ KONCENTRÁKY? - táže se Jan Šinágl (a s ním také my)

Na Karlově náměstí v Praze vyrostly v květnu letošního roku obří kulisy koncentračního tábora jako výstavní objekt připomínající 70 let od atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha. Výstavu pořádá Post Bellum, nezisková organizace, která už jedenáct let zaznamenává vzpomínky pamětníků.

„Vystavíme velkoformátové dobové fotografie, portréty a příběhy umučených i těch, kteří dosud o utrpení československých odbo-

jářů mohou svědčit. Audio záznamy jejich vzpomínek budou znít v barácích tohoto lágru a budou se mísit s venkovním archivním vysíláním protektorátního propagandistického rozhlasu“, řekl k projektu v polovině května Mikuláš Kroupa, ředitel Post Bellum.

Výstava se koná v době 27. května, přesně v den 70. výročí atentátu, a potrvá do 18. června, kdy 7 parašutistů padlo v boji v nedalekém kostele sv. Cyrila a Metoděje Provází ji bohatý program pro školy i veřejnost – besedy s pamětníky, historiky, filozofy, filmové projekce a komentované prohlídky.

O organizaci:** U zrodu o. s. Post Bellum v roce 2001 stál redaktor Mikuláš Kroupa (*1975), který kolem sebe shromáždil tým spolupracovníků z řad svých kolegů a přátel. Projekty Post Bellum proběhly v pěti ucelených fázích, jednotně nazvaných jako projekt Hlasy Hrdinů. Do roku 2006 se podařilo zaznamenat na šest stovek většinou více než dvouhodinových interview s pamětníky a aktéry snad všech závažných událostí. Na jaře roku 2006 byla s Českým rozhlasem (který byl partnerem projektu v předchozích fázích) navázána užší spolupráce, která se odrazila v dosud probíhajícím rozhlasovém pořadu Příběhy 20. století. Projekt Hlasy hrdinů byl vzápětí přejmenován na Paměť národa, protože Post Bellum svoji činnost rázem rozšířilo z veteránských vojenských skupin i na ostatní pamětníky (hrdiny i antihrdiny). Tím si předsevzalo nový úkol, totiž zabývat se vším, co je součástí moderních českých dějin.

K projektu na Karlově nám. v Praze se vyjádřil na své webové stránce Jan Šinágl, angažovaný občan a nezávislý publicista (s jehož názory nemůžeme než souhlasit), který mj. uvedl:

Nacistické koncentráky ukazujeme už 70 let, ale za stávající politické garnitury se těžko kdy dočkáme podobného projektu a mediálního zájmu, kdy by byl na stejném místě vybudován podobně vypadající komunistický koncentrák na území Československa. Zeptal jsem se čekajících ve frontě zda vědí, kdy byl ukončen provoz posledního koncentráku pro politické vězně na našem území? Většina odpovídala v 50. letech. Když jsem jim odpověděl, že to byly Minkovice u Liberce v prosinci 1989, bylo na nich vidět až zděšení.

Při vší úctě k obětem fašismu a nacismu, stejnou úctu si zaslouží i oběti stejně zrůdné komunistické ideologie. Když už jsme schopni postavit repliku nacistického koncentračního tábora z jiného území, měli bychom být stejně schopni postavit podobnou repliku komunistického koncentračního tábora postaveného na našem území. Byly postavené a vybudované československýma rukama a mozky na likvidaci nevinných československých občanů a jiných národností. Pokud toho nejsme schopni, máme ke skutečné demokracii, vyspělému a kultivovanému národu opravdu, ale opravdu ještě hodně daleko. Mohli bychom si vzít příklad ze SRN, jak ono se vypořádává se svoji minulostí – nejen přiznáním viny, ale i aktivními kroky, včetně příkladné práce s mládeží na poli vzdělání a výchovy.

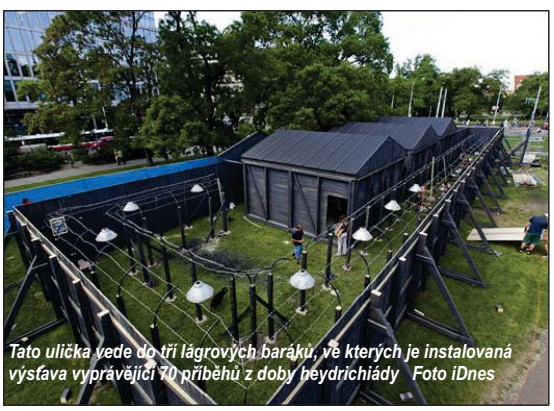

Tato ulička vede do tří lágrových baráků, ve kterých je instalovaná výstava vyprávějící 70 příběhů z doby heydrichiády Foto iDnes

Z dokumentu Československý uran po roce 1948 autorky MVDr. Veroniky Valdové, za spolupráce politických vězňů Františka Zahrádky a Jana Beneše:

Ministr obrany ČR Alexandr Vondra na výstavě Foto iDnes

POČTY VĚZNĚNÝCH

- R. 1950-60 se odhaduje na 30 000 úrazů na uranu, z toho 439 smrtelných.
- Antonín Kratochvíl dospěl k počtu 217 000 politických vězňů do r.1968
- Josef Hušek odhaduje počet perzekuovaných odbojářů na 30-40 tisíc, z toho jen asi 700 bylo v roce 1968 rehabilitováno.
- V roce 1949 bylo ve vazbě StB 25 000 osob
- Amnestie z VII / 1949 se týkala 164 429 vězňů (kriminální i političtí)
- Západní diplomaté odhadovali počty politických vězňů na 120 000 v r. 1952
- Major Tvrz (SNB) uvádí 350 věznic a táborů pod Ministerstvem spravedlnosti a další pod Ministerstvem národní bezpečnosti a Ministerstvem národní obrany.
- Oto Ulč odhaduje počet věznic a táborů v 50. letech na 422
- O počtech lidí odsouzených vojenskými tribunály se dodnes neví,
- poslední byli popraveni v roce 1981 a pocházeli z Vyškovska.

URANOVÁ SMRT

- Příbramskými doly prošlo v letech 1948 – 1991 asi 100 000 zaměstnanců, z toho bylo 65 000 civilistů a 35 000 odsouzených.
- V letech 1949 – 91 bylo evidováno jen na Příbramsku 277 smrtelných úrazů
- V letech 1959 – 91 bylo evidováno 2 210 nemocí z povolání, z toho 710 případů rakoviny plic. Šlo o lidi s prokázanými anatomickými změnami, funkční poškození nebylo bráno v potaz.

VĚŽ SMRTI VE VYKMANOVĚ U JÁCHYMOVA:

šlo o drtírnu rudy, kde se neustále vířil radioaktivní prach. Zaměstnanci v prvních dnech běžně dostávali vysoké horečky. Do věže smrti byli přidělováni především vězni.

Politiky, kteří se hlásí k myšlenkám teroru, je nutno brát smrtelně vážně. Své cíle včas zveřejnil nacionální socialista Hitler.

O svých záměrech otevřeně mluvil komunista Klement Gottwald: *Hovoříte, že porušujeme zákony. My porušujeme a budeme porušovat zákony. My jsme stranou československého proletariátu. Naším nejvyšším revolučním štábem je skutečně Moskva. A my se do Moskvy chodíme učit od ruských bolševiků, jak vám zakroutit krk. A vy víte, že ruští bolševici jsou v tom mistry.* (KG z projevu v čsl. parlamentu v prosinci 1929). Lidé nevěřili, že by tyto myšlenky mohli realizovat.

Je nutno mít se na pozoru před lidmi, kteří se k teroru sice nehlásí, ale svými činy totalitní režim naplňují. A lidem, kteří se v minulosti na budování totality podíleli, není radno svěřovat řízení a tvorbu demokratických struktur.

Více. http://www.sinagl.cz/domaci-zpravodajstvi/nacisticky-koncentrak-na-karlove-namesti-v-praze-kdy-zacneme-ukazovat-nase-komunisticke-koncentraky.html, Zdroj: http://www.sinagl.cz/domaci-zpravodajstvi/ Připravila - r -

KTO SA EŠTE

Martin Hanus

Liberálni poslanci Martin Poliačik a Juraj Droba chcú v parlamente presadiť, aby na rozvod stačila po novom iba dohoda u notára. Malo by to prebiehať asi takto: už len pár minútiek, moja o chvíľu exdrahá, ach, tá notárka je akási spomalená, tu podpíšme zápisnicu, rýchlo zabudnime a adieu!

Iste sa dá chápať, že v poslaneckom klube SaS, kde má nadpolovičná väčšina členov skúsenosť s rozvodom alebo k nemu práve smeruje, žije táto téma ešte väčšmi než euroval. Už menej sa dá chápať, že kým v prípade párov rovnakého pohlavia bojujú Sulíkovi straníci za inštitucionalizáciu zväzkov, tie manželské zväzky každým návrhom právne oslabujú - v minulosti návrhom na predmanželské zmluvy, teraz rozvodom u notára. A popritom tvrdia, že ich návrhy nespôsobia nárast rozvodov. To však nie je pravda.

Nielen mnohé výskumy, ale aj zahraničná i slovenská prax pritom jasne potvrdzujú, že čím viac štát liberalizuje rozvody a odbúrava bariéry, tým väčšmi rozvodov pribúda. Ak začiatkom 90. rokov pri zachovaní vtedajších trendov platilo, že sa rozvedie 20 percent práve uzatvorených manželstiev, dnes je to už okolo 40 percent manželstiev. Z detí, ktorých rodičia sa sobášili v roku 1991, je až 22 percent poznačených rozvodom (údaj ešte z roku 2010). Samozrejme, tento vývoj spôsobilo viac faktorov, ale jedným z významných dôvodov bol fakt, že sa veľmi uľahčila cesta k rozvodu. Príklad za všetky: sudcovia ešte začiatkom 90. rokov nebrali rozvody ako čisto súkromnú záležitosť dvoch dospelých ľudí. Rozvodové konanie vtedy v prípade štvrtiny manželov neviedlo k rozvodu, pretože navrhovateľ si to časom rozmyslel a stiahol žiadosť o rozvod späť. Súdy vtedy oveľa častejšie než dnes skúmali, či manželia nemajú takzvaný ľahkomyseľný pomer k manželstvu. Sudcovia teda nevnímali manželov, ktorí sa ocitli v súdnej sieni, ako automaticky odsúdených na rozvod. V súčasnosti je na súdoch iná situácia: až 94 percent rozvodových konaní sa končí rýchlym rozvodom, ktorý trvá v priemere menej než šesť mesiacov a v prípade dvoch tretín sa končí už po prvom pojednávaní.

Poslanci SaS tvrdia, že ich návrh sa týka iba tých manželstiev, ktoré nemajú maloleté deti. Teda bezdetných manželstiev či párov, ktorým už deti odrástli. Lenže kde páni poslanci žijú? V posledných rokoch dramaticky vzrastá intenzita rozvodovosti práve takýchto manželstiev – ten nárast je taký prudký, že len kvôli nemu štatisticky značne klesá percentuálny podiel rozvedených manželstiev s maloletými deťmi (čo vyzerá povzbudivo len na prvý pohľad).

Hlavný argument v prospech takmer úplnej či úplnej liberalizácie rozvodov znie, že štát ani sudca sa nemajú čo miešať ľuďom do súkromného života. Manželia vraj vedia najlepšie, že ich vzťah je definitívne v krachu, že už proste ne- ►

NEROZVIEDOL, NIE JE LIBERÁL

► dokážu spolu žiť a ich ďalšie súžitie by bolo na škodu aj deťom. Ale tento liberálny argument čoraz častejšie neplatí. Nie je totiž dôvod si myslieť, že dnes je viac nefunkčných manželstiev než bolo pred 20 či 40 rokmi. A je nemúdre sa domnievať, že teraz sa len konečne slobodne rozvádzajú všetci tí nešťastní manželia či neverami alebo alkoholizmom trýznené manželky, ktoré by to spravili aj pred desaťročiami, keby len mohli.

Problém súčasnosti je inde: keď-

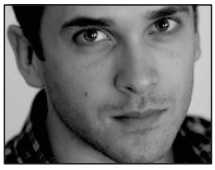

že dnes mieri k rozvodu 40-percent manželstiev, je zrejmé, že rozvod sa považuje za prirodzený nástroj riešenia aj bežných problémov. Dnešní manželia už nevedia, že je úplne normálne, ak v ich manželstve časom vyhasne prvotná vášeň, objavia sa komunikačné problémy, ktoré spolu s výchovou detí prinášajú dodatočný stres, nevedia, že je normálne, ak je časom menej času na hlbšie rozhovory, spoločné zážitky a nastupuje nuda, stereotyp, kríza.

To všetko sa dá s nemalou námahou prekonať – na to je však nevyhnutný aj istý protitlak širšej rodiny a okolia, ktoré berie verejne učinený manželský sľub vážne. A pre ktoré rozvod nie je temer banalitou, ale životnou tragédiou, akej treba spoločnými silami zabrániť, ak sa to ešte dá. Takýto protitlak je už však žalostne malý, pretože počet rozvodov dosiahol hranicu, za akou už môže fungovať iba v špecifických prostrediach (povedzme s vysokou mierou religiozity). Ale koľké manželstvá dnes stroskotajú len preto, že ľudia pokladajú normálnu manželskú krízu za koniec? A koľkí z nich sa s takýmto nastavením rútia do ďalšieho rozvodu či skrachovaného vzťahu (tretina opakovaných manželstiev končí rozvodom)? A kto z okolia im ešte dôrazne vysvetlí, že problém nebol v manželstve, ale v ich nereálnych očakávaniach?

Liberálna cesta k šťastiu vyzerá krátkodobo príťažlivejšie aj racionálnejšie – ak máte problémy a neviete to spolu vydržať, rozvod je vašou čisto súkromnou vecou a spoločnosť nemá právo klásť prekážky. Ale to je len podvod. Rovnako ako návrh SaS.

O autorovi: Martin Hanus je zástupca šéfredaktora webu tyzden.sk, je zodpovedný najmä za rubriky téma a doma. V roku 1999 absolvoval nemecký jazyk a literatúru na Pedagogickej fakulte UK, neskór učil na Gymnáziu J. Papánka na Vazovovej ulici. Z učiteľského chlebíčka, ktorému zasvätil tri roky, presedlal na ešte stresovejšiu novinárčinu. V roku 2002 začínal v týždenníku Domino Fórum, o dva roky stál spolu s ďalšími kolegami z Domina pri zrode týždňa. Je ženatý, má dve deti.

Zdroj: http://www.tyzden.sk/nazivodoma/kto-sa-este-nerozviedol-nie-je-liberal.html, 1. jún 2012

Archiv
Nového domova
www.
masaryktown.ca

Slováci v minulom roku uzavreli 26.356 manželstiev, počet rozvodov dosiahol číslo 12.671. Na 100 manželstiev uzavretých na Slovensku tak v roku 2009 pripadlo 48 rozvodov.

Predsedníčka Štatistického úradu (ŠÚ) SR Ľudmila Benkovičová uviedla, že oproti roku 2008 počet uzavretých manželstiev klesol o takmer 2000. Podľa údajov ŠÚ SR naďalej pokračuje trend zvyšovania priemerného veku pri sobáši a to tak u mužov (31,7 roka), ako i žien (28,6 roka).

Medziročný nárast predstavoval približne 0,3 roka a oproti roku 2001 sa zvýšil u oboch pohlaví o tri roky. Najviac sobášov zaznamenali počas minulého roka v Prešovskom a Bratislavskom kraji.

Rozvodovosť sa medziročne nezmenila, rozviedol sa takmer rovnaký počet manželstiev ako v roku 2008. O rozvod žiadajú častejšie ženy, ktoré podali dve tretiny návrhov. Oproti minulým rokom sa rovnako zachoval trend zvyšovania priemerného veku pri rozvode, u mužov dosiahol takmer 41 rokov, u žien 38 rokov.

Podľa štatistík je najčastejšou príčinou rozvratu manželstva "rozdielnosť povah, názorov a záujmov". Nasledujú "ostatné príčiny" a "nevera".

A v České republice?

V roce 2011 bylo rozvedeno 28,1 tisíce manželství, což bylo o 2,7 tis. méně než v r. 2010. Od roku 1989 jde o nejvyšší meziroční pokles počtu rozvodů s výjimkou r. 1999, kdy se roční počet rozvodů snížil o 8,7 tis.ve srovnání s r. 1998. K tomuto poklesu tehdy došlo v důsledku novely zákona č. 94/1963 Sb., který byl upraven zákonem č. 91/1998 Sb., jímž se mimo jiné měnily podmínky pro rozvod.

Téměř 81 % rozváděných mužů a žen se rozvádělo poprvé, tedy mezi rozvedenými muži i ženami bylo shodně 19 % těch, kteří se rozvedli opakovaně. V 72 % případů šlo o první rozvod u obou manželů, u 11 % rozvedených dvojic se jednalo o oboustranně opakovaný rozvod, zbylých 17 % připadá na kombinace, kdy muž se rozváděl poprvé a pro ženu to byl již další rozvod, nebo se muž rozváděl opakovaně a ze strany ženy to byl první rozvod. Návrh na rozvod podává ve dvou třetinách případů žena.

Na obou stranách manželské dvojice byla v roce 2011 nejčastěji soudem identifikována jakožto příčina rozvratu manželství nevěra (na straně muže 1 072 případů, tj. 3,8 % a 697, tj. 2,5 % u žen). Druhým nejčetnějším důvodem byl alkoholismus muže či nezájem o rodinu ze strany ženy. Mezi konkrétními příčinami rozvratu manželství byla tehdy nejčastější nevěra, a to u mužů (4 341, tj. 14,8 % z celkového počtu rozvodů).

Zdroj: http://www.czso.cz/csu/redakce.nsf/i/rozvodovost

Z podkladů ČSÚ připravila - r -

DOMINIK TATARKA spisovateľ – disident

Pro ND Maria Chrappa

V druhej polovici 70. rokov sa vyvinula na Slovensku disidentská skupina spisovateľov, orientovaná na hnutie Charty 77, do ktorej patrili D. Tatarka, P. Hrúz, I. Kadlečík, M. Šimečka i H. Ponická. Bolo to politické zoskupenie, bojujúce za dodržiavanie ľudských práv ale v tvorbe ponechávalo každému signatárovi úplnú voľnosť. Najvýznamnejšiou osobnosťou tu bol Dominik Tatarka.

D. Tatarka, prozaik, esejista, scénarista, publicista, prekladateľ, odporca okupácie Československa sovietskymi vojskami, kritik totality, bol i jedným z prvých signatárov Charty 77 na Slovensku. Ešte pred druhou svetovou vojnou sa začal venovať literárnej tvorbe. Vyštudoval slovenčinu a francúštinu na Filozofickej fakulte Karlovej univerzity v Prahe a v rokoch 1938-1939 si zdokonaloval francúštinu na parížskej Sorbone. Počas II. svetovej vojny bol stredoškolským profesorom slovenského a francúzskeho jazyka. Koncom vojny sa zúčastnil Slovenského národného povstania a vo svojich literárnych prácach vyjadroval nesúhlas s terorom klerofašistického slovenského štátu a jeho rasizmom. Okrem próz i cestopisu, Človek na cestách (reportáže z Francúzska, Anglicka, Švajčiarska a Mongolska), písal viacero odborných statí o literatúre. Venoval sa i prekladom z francúzskej literatúry. Preložil romány Verosa, Maupassanta, Musseta.

Dominik Tatarka patrí medzi predstaviteľov modernej slovenskej prózy s prvkami existencionalizmu a surrealizmu a k popredným osobnostiam protitotalitného odporu. Literárni historici delia jeho tvorbu na štyri fázy. Prvú charakterizuje existenciálna úzkosť voči násilu II. svetovej vojny a jej vykúpenie zázrakom utvorenia mladého mužsko-ženského sveta (V úzkosti hľadania, Panna zázračnica). Druhú

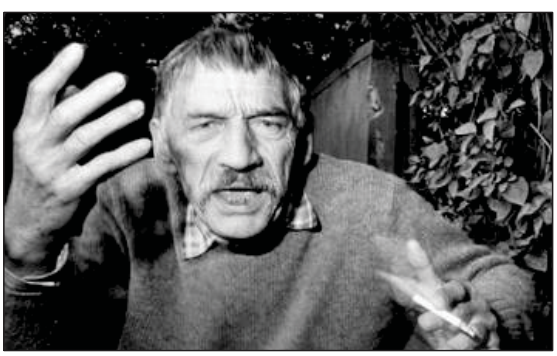

fázu predstavuje pokus vysporiadať sa s vojnovým násilím (Farská republika, Prvý a druhý úder). Po vytriezvení z kolektivizmu nasleduje tretia fáza dozrenia. Tuná Tatarka dochádza k presvedčeniu, že socialistický kolektivizmus je rovnako zhubný ako vojnové násilie. Odvtedy až do konca života rozvíja presvedčenie, že len slobodní jednotlivci môžu utvoriť slobodnú pospolitosť (Rozhovory bez konca, Prútené kreslá, Démon súhlasu). Po roku 1948 sa totiž venoval budovaniu socialistickej spoločnosti, a v r. 1968-1969 sa práve naopak angažoval za presadenie demokratizačných zmien. Stal sa kritikom totality. Vystupoval proti Varšavskej zmluve, podpísal Chartu 77, stretával sa s českými disidentskými spisovateľmi a vystúpil i z KSČ, do ktorej vstúpil ešte počas vojny. Bol prenasledovaný ŠtB, mal zákaz tvoriť, bol vyčiarknutý zo zoznamu členov Zväzu slovenských spisovateľov, jeho diela boli stiahnuté z knižníc a vymazané z učebníc. Štvrtá fáza začína po roku 1968, keď bol vohnaný do postavenia disidenta. Mal zákaz publikovať a verejne vystupovať. A tak začal Tatarka publikovať v samizdate a exile. Základ vo všetkých jeho tvorivých fázach tvoril vzťah muža a ženy vo všetkých podobách. Okolo toho nechal víriť svoje úvahy, spomienky, záznamy o represiách bezpečnosti, odoslanej i nerealizovanej korešpondencie atď. Vznikol tak žáner protiliterátsky, úprimný záznam k slobode ducha. J. Mlynárik z toho „kufra rukopisov" v českom podzemí vydal tri výbery - Písačky pro Dominika Tatarku. Sám proti noci, vydalo nakladateľstvo Index v Kolíne nad Rýnom v r. 1984. Publishers Sixty-Eight v Toronte vydal v r. 1986 a 1988 jeho Listy do věčnosti a V nečase. Z funkčných magnetofonových záznamov, rozhovorov, ktoré mali byť vnútornou autobiografiou, vydala E. Štolková výber - Nahrávačky, ktore vyšli v Kolíne nad Rýnom vo vydavateľstve Index v r. 1988. Tatarka i tento text realizoval ako dôverný rozprávač k milovanej osobe. Sú to tiež spomienky na matku, na účasť v Povstaní, na disidentský život atď. Autentický prepis všetkých funkčných pások vyšiel v r. 2000.

Literárni vedci sa stotožňujú, že hodnotenie Tatarkovej disidentskej tvorby nie je ustálené, pretože v tom zatiaľ bráni silná sugescia jeho osobnosti. A tak Tatarko-

vo dielo nie je možné považovať za uzavreté. Je nádej, že sa podarí skompletizovať rukopis z r. 1982-1986 s predbežným názvom Neslovný príbeh či Immanuelle. Doterajšia knižná podoba Písačiek je len výberom z rozsiahlejšieho súboru rukopisov, ktoré vydalo nakladateľstvo Labyrint v Prahe r. 1999. Artforum v Bratislave r. 2009 sa pričinilo o vydanie knihy Prútené kreslá.

V r. 2007 vyšiel vo Francúzsku pod názvom Dominik Tatarka, un écrivain en dissidence (spisovateľ v disente), výber z jeho statí a článkov o ňom, ktoré zostavil a preložil Peter Brabenec, Slovák, ktorý žije v Paríži od r. 1981. Kniha bola predstavená na literárnom večere na slovenskom veľvyslanectve v Paríži, kde veľvyslankyňa M. Krásnohorská podčiarka, že vyšla v roku 30. výročia vzniku Charty 77, ktorú Dominik Tatarka na Slovensku podpísal ako prvý. A. Mares, riaditeľ Ústavu slovanských štúdií na Sorbone, označil Tatarku a jeho diela za veľkú postavu slovenskej literatúry a vydanie knihy za nesmierne cennú pre pochopenie vo Francúzsku. Samozrejme, Tatarku s Francúzskom spájali štúdia na Sorbone. Vo Francúzsku boli vydané ešte jeho knihy - Démon súhlasu, Prútené kreslá a časopisecky niekoľko esejí.

Spisovateľovi Dominikovi Tatarkovi bolo udelených niekoľko vyznamenaní. Počas svojho života získal titul Zaslúžilý umelec a vzácne ocenenie v r. 1986, keď mu bola Nadáciou Charty 77 v Štokholme udelená Cena Jaroslava Seiferta za trilógiu Písačky. Po jeho smrti v r. 1990 to bola Národná cena Slovenskej republiky (in memeoriam), Rad Tomáša Garrigua Masaryka I. triedy (in memoriam) a v r. 1996 mu prezident Michal Kováč prepožičal vyznamenanie Rad Ľudovíta Štúra I. triedy (in memoriam).

Ako literárni historici konštatujú, Dominik Tatarka prešiel zložitým názorovým vývojom a každý zlom v spoločnosti odniesol na vlastnej koži. Jeho ideou bolo stvoriť spoločnosť založenú na vzájomnej úcte a dôstojnosti na nespochybniteľných právach keždého jedinca. V marci tohto roku by sa bol dožil 99 rokov (nar. 14. III. 1913), avšak zomrel pár mesiacov pred nežnou revolúciou, 10. mája 1989 a tak sa pádu komunizmu v Československu už nedožil.

Foto: http://www.tyzden.sk/fenomen/cena-dominika-tatarku.html

Nejčernější scénář s Rathem a ESM se naplnil

Vít Jedlička

Bohužel, jsem se ve své předpovědi, která mi kromě blogu a reformy.cz vyšla i na Neviditelném psovi velmi přesně trefil do toho, co se včera stalo. Zatímco na Ratha bylo v Poslanecké sněmovně tak 50 médií, na schvalování ESM bylo NULA novinářů. Následně poslanci změnu primárního práva EU schválili a nepřímo nás zavlekli do dluhové diktatury EU (ESM - Evropského stabilizačního mechanizmu), který nás

může vyjít na víc jak 350 mld. Kč, což je 10 000krát více než kolik stihla Rathova skupinka nakrást. To je suma, za kterou bychom mohli každému Pražákovi koupit nové pěkné auto. Všem politikům i novinářům jsme rozdali jednoduchý, vše vysvětlující leták, ale stejně poslanci schválili ESM 140 hlasy. Velmi slabou útěchou budiž to, že nahrávka webu Reformy.cz zaznělo během jednání několikrát.

Rath: peníze byly ukradené pro kampaň ČSSD

Doslova Rath řekl a já mu to věřím: „Já tvrdím, že David Rath nevzal úplatek. Když se podíváte do těch materiálů, které máme k dispozici jako torzo spisu, tak ani v tomto nekompletním torzu nenajdete spoustu vět a slov o tom, že peníze... na volby ... financování voleb apod. (odkaz na videozáznam jednání).

Na to jsem hned slyšel reagovat socialisty z TOP 09, že chtějí po ČSSD transparentní účet. Sami ale dávají na web pouze výpisy z účtu, které může kdokoliv falšovat. Na seznamu transparentních účtů u Raiffeissen banky ale účet TOP 09 nenajdete. Pomiňme tedy to, že sama TOPka žádný transparentní účet nemá. Důležité je: jak by sakra transparentní učet zajistil to, aby se na něm objevila krabice od vína se sedmi milióny korun? Nijak! A jsme zase u základu: Jediný způsob, jak stát může redukovat korupci na minimum, je, že sám sebe omezí na minimum.

Kalousek: do ESM vás dostanu a referendu o euru a EU zabráním

S ministrem Kalouskem jsem udělal neskutečný rozhovor. Ptal jsem se ho, jestli jeho výrok, že garance za ESM budou 100 miliard (správně 310 miliard) bylo jenom přeřeknutí, nebo jestli to byl důkaz jeho naprosté nekompetence, tak mi odpověděl, že to byl přeřek. Očividně mi lhal do očí - to, že to je 100 miliard a ne 350 miliard, tvrdil i v interview pro ČT.

Zásadní věcí však v rozhovoru s Kalouskem bylo to, že nedopustí referendum o euru. Prý protože jsme si zvolili zastupitelskou demokracii a on euro i s gigantickým závazkem 350 mld. Kč chce.

Nečas: O ESM hlasují i státy, které mají výjimku z Eura

Premiér nám zopakoval svoji nesmyslnou tezi, že o ESM bude hlasovat i Velká Británie, která má vyjednanou trvalou výjimku, a proto by to pro nás neměl být problém to přijmout. To je ale do nebe volající nesmysl. My totiž nemáme vyjednanou trvalou výjimku, ale naopak máme povinnost euro bezodkladně přijmout. Rozhodovat o tom přitom bude bez nás Rada EU na návrh Komise.

Paggio (Peake): Reformy.cz lžou, o ESM si rozhodneme sami, když budeme vstupovat do eurozóny...

Poznámka pod čarou č. 4 na straně č. 24 Závěrů Evropské rady z 25. března 2011 mluví ale jasně: „V důsledku vstupu do eurozóny se členský stát stane členem ESM s veškerými právy a závazky z toho vyplývajícími.“ O ESM tedy již nebudeme hlasovat, protože se prostě v důsledku přijetí do eurozóny staneme také členy ESM.

Radek John (předseda strany Věci veřejné)

přečetl poslancům skoro celý leták Reformy.cz a stejně to nepomohlo: Takže jen pro představu - ESM JE EKVIVALENT:

= 10 000 Rathových kauz, = 100 000 rodinných domů (Hirošima), = 35 000 Kč na občana, = 70 000 Kč na pracujícího, = 1 000 000 nových aut, = 5 dnů současného zadlužování eurozóny!

Nepochybuji o tom, že vnutit euro Čechům bude pro eurofily tvrdý oříšek. Naplno se projeví skutečnost, že už teď ***nemá*** EU v lásce podle STEMu 59 procent lidí.

Autor je předsedou občanského sdružení Reformy.cz, píše:“O světě finanční, ekonomické a politické svobody - Nigelu Faragovi, Robertu Kiyosaki, Ronu Paulovi, Václavu Klausovi, Petru Machovi a vůbec o všech, jimž budoucnost tohoto světa není fuk.“

Zdroj: http://vitjedlicka.blog.idnes.cz/c/272401/Nejcernejsi-scenar-s-Rathem-a-ESM-se-naplnil.html, 6.6.2012

ČERNÁ KNIHA A prof. VILÉM PREČAN (4)

PRO ND MIROSLAV SÍGL

Po celou dobu tzv. normalizace jsem rovněž veškeré dokumenty dále pečlivě uschovával a okamžitě po listopadu 1989 jsem s nimi zašel do Historické komise čs. vlády pro události v letech 1967-71. Po jejich oxerox ování mi její předseda prof. Vojtěch Mencl doporučil vydat publikaci o Svobodném vysílači. Což jsem také učinil ve velmi rychlém termínu, protože knížka Na vlně 490 metrů vyšla již v červnu 1990, a to v neuvěřitelném nákladu 140 000 výtisků a ve slovenštině dalších 80 000 výtisků. Byla tak jednou z prvních po listopadu 1989, které líčily události osudového roku 1968, zejména věrolomné a násilné přepadení naší země v srpnu 1968.

Další titul z roku 2009 Události pravdy, zrady a nadějí má mnohem širší záběr z let 1967 – 1971 a popudem k jeho vydání byla znovu pobídka ze strany historiků nedat nejen zapomenout na Svobodný vysílač v srpnu 1968, využít také mnohé dosud nepublikované informace z celého období se snahou o demokracii a svobodu v zemi, ovládané jedinou stranou, ale zejména z doby, kdy se znovu ujal moci totalitní komunistický režim s represívními opatřeními, s tzv. normalizací, obviňováním z kontrarevoluce a oportunismu, kdy se ještě namnoze vzdorovalo, ale už se též začínaly lámat charaktery lidí. Kdy naopak přisluhovači a zrádci – jak je veřejnost vnímala a nazývala před srpnem 1968 – se opět chtivě vraceli do svých původních funkcí k nečestným a mocenským nástrojům.

Naproti tomu tisíce těch, kteří věřili v probojovávanou demokracii a těšili se z prvních výhonků svobody v období tzv. Pražského jara, sledovali hlas svého svědomí a opouštěli naši zemi v tisících, zatímco další tisíce občanů byly za své přesvědčení a protiokupační postoje existenčně a bezostyšně postihovány. Za dobu čtyřicetileté vlády komunistů opustilo republiku na 220 000 osob. Z toho po srpnu 1968 nejvíce čs. občanů překračovalo hranice do Rakouska. Tamní úřady poskytovaly víza v těchto počtech: do Kanady 8000, Austrálie 3200, Jihoafrické republiky 1520, USA 1930, Německa, Švýcarska, Skandinávie a Latinské Ameriky 8500 čs. občanům – uprchlíkům. Dalších několik tisíc Čechoslováků odešlo ze země v létě 1969.

Metody komunistického vládnutí, diktované ze sovětské Moskvy, poslušně a zbaběle vykonávané zdejší despotickou mocí a pod ustavičnou hrozbou okupantských tanků rdousily zákeřně, nemravně, ale zejména neústavně mnoho nalomených rodin, jednotlivých institucí, úřadů a škol, znásilnily a ovládly tisk, rozhlas a televizi. Totalitní systém pošlapával zákonná práva občanů, devastoval hodnoty vytvořené naším lidem, došlo k nenapravitelným škodám v celé naší společnosti.

Muselo uběhnout dalších dvacet let nesvobody a útlaku, dojít k mnoha soudním procesům a k žalářování nevinně odsouzených občanů, včetně budoucího prezidenta Václava Havla, představitele založení opoziční občanské inciativy Charta 77. Do republiky se různými cestami dostávala literatura, vydávaná našimi exilovými nakladateli, a časopisy vydávané čs. exilovými novináři, poslouchali jsme zahraniční vysílání. Byl jsem řadovým pracovníkem jednoho pražského ústavu, v němž nalezlo útočiště hned několik jednotlivců, „vedených v ústřední evidenci protistátních, protistranických a protiso-

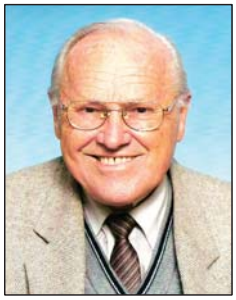

větských živlů“.

V 80. letech začal novinář Jiří Ruml s dalšími kolegy a bývalými politiky vydávat samizdatové Lidové noviny. Dostávaly se mi do rukou, tajně jsem je tiskl v naší podnikové detašované tiskárně a rozšiřoval. To se odehrávalo na vícero místech po Praze i mimo hlavní město. Dopadli mne příslušníci Státní bezpečnosti (StB), byl jsem vyslýchán a nakonec propuštěn ze zaměstnání. To umožnilo, že po celý rok 1989 jsem nejprve sám pro sebe a několik svých přátel monitoroval rozhlasové zahraniční stanice vysílající pro naše posluchače v Československu a vedl si dosti podrobné záznamy.

Ty se staly základem mé knihy Události totality, svobody a demokracie (léta 1989-1990). V ní jsou uvedena mimo jiné, četná životopisná data protagonistů historických událostí, přehled všech mluvčích Charty 77, dále čs. novinářů a publicistů, kteří působili v exilu. Jde o záznamy, svědectví a paměti o vývoji našich novodobých dějin. Všechna faktografická data jsou zde uspořádána chronologicky, jsou přitažlivá pro svou autenticitu.

Profesor František Janouch, jaderný fyzik žijící v exilu, kde založil Nadaci Charty 77 u příležitosti vydání mé knihy Události totality, svobody a demokracie, uvedl: „Jde o důležitou a zajímavou knihu, kterou bych chtěl mít ve své příruční knihovně a kterou by ve svých příručních knihovnách měli mít učitelé, studenti i politici…“

Okamžitě po listopadu 1989 vydala Academia, nakladatelství Čs. akademie věd, v Praze v roce 1990 v novém uspořádání Sedm pražských dnů 21. – 27. srpen 1968 v úctyhodném nákladu 100 000 výtisků (408 stran a 126 vyobrazení). Předmluvu k ní napsal bývalý ředitel Historického ústavu ČSAV akademik Josef Macek (1922-1991), který byl v roce 1970 zbaven všech funkcí a existenčně postižen. Doma nemohl publikovat, proto vydával a psal v zahraničí. Posmrtně vyšlo jeho velké dílo Jagellonský věk v Čechách.

V té předmluvě k Černé knize napsal doslova: „V dějinách evropské kultury nejednou kniha, „ten hranatý kousek rozžhaveného horce sálajícího svědomí“ (B. Pasternak), prošla tisíci útrapami a byla vystavena brutální persekuci vladařů. Připomenu za všechny postižené publikace osudy hlavního spisu italského zakladatele moderní politologie Niccolo Machiavelliho. Jeho kniha „Il Principe“ („Vladař“) byla po staletí policií zabavována, pálena na hranicích, ničena a tajně šířena mezi čtenáře. Kdo byl přistižen, že chová v knihovně dílo “ďábelského Itala“, byl v nebezpečí, že bude vězněn, mučen, ba popraven. A bohužel – ani v současnosti ve světě neutichla perzekuce některých nepohodlných knih. Připomeňme si, že se dodnes musí skrývat autor knihy (S. Rushdie) před vrahy, najatými cizí mocností.

I v českých dějinách byla kniha nejednou předmětem policejní perzekuce. Připomenu dobu protireformace, kdy ozbrojenci olupovali čtenáře o české bible, o Husovy spisy a vrhali je do plamenů hořících hranic. Knížky byly tajně ze zahraničí dopravovány do země, běda však, byly-li nalezeny v soukromé knihovně, ve skříni, za trámem. Horlivý čtenář riskoval, že zaplatí svou oddanost milované knize přísnými tresty, vězením.“

V následujících odstavcích své předmluvy k dílu Sedm pražských dnů říká akademik Macek: „Publikace, která dnes před československé čtenáře znovu předstupuje, řadí se tudíž do dlouhé řady knih umlčovaných, pronásledovaných, ničených a přesto nakonec vítězných, a jak věřím, živých. Vznikla z iniciativy vědců, kteří cítili povely svého občanského svědomí a postupovali přitom jako skuteční historikové střežící paměť národů. Po boku jim stáli tiskaři a organizátoři, kteří pomohli realizovat vydání v roce 1968.

V jistém smyslu se však přece toto dílo od svých perzekvovaných druhů odlišuje. Neznám v naší historii něco obdobného, co se přihodilo této sbírce dokumentů, aby totiž byla napadena cizí velmocí. Tzv. Černé knize se dostalo „cti“, že jí vláda země, která do Československa v roce 1968 poslala tanky a statisíce vojáků, věnovala zvláštní diplomatickou nótu. V ní se požadovalo, aby kniha byla stažena z oběhu, t.j. aby byla zničena a aby její editoři byli potrestáni jako zločinci. V tomto smyslu se dostalo knize, která dnes znovu vychází, podivného zhodnocení a mimořádného postavení v naší knižní kultuře a nezůstalo bohužel jen při diplomatické nótě.

Horliví přisluhovači okupantů vskutku „Sedm pražských dnů“ chtěli umlčet, zahubit. Dali sbírat a ničit knihy, editory pronásledovali a Historický ústav ČSAV zrušili.

POKRAČOVÁNÍ

Who is Josef Koukal? pg. 7

Ernie Zucker about new book, pg. 8

Anniversary Queen Elizabeth pg. 9

ENGLISH LANGUAGE SUPPLEMENT

JUNE 14, 2012
No 12 (2797)
Volume 63 • $2.00

Published every other Thursday
26 issues in 24 mailings a year
ISSN 08329-2668

NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND

Pravda vítězí!

CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY NEWSPAPER www.masaryktown.ca

On 6 May 2012, a ceremony to commemorate the 100th anniversary of the the birth of Josef Koukal DFC was held in his home village of Jenišovice, near Chrudim in the Czech Republic.

He was one of the 88 Czechoslovak pilots who had fought in the Battle of Britain. During the Battle of Britain he flew with 310 Sqn until 7 September 1940. That day he was flying Hurricane I V7437 at 20,000 feet over the Isle of Sheppey, Kent when following his shooting down of a Luftwaffe Me110 he was shot down himself a few minutes later by 20mm shells from a Me109. His fuel tank was hit and his aircraft caught fire and started to dive. The cockpit became engulfed in flames and Koukal, who had also received shrapnel damaged to his right eye, was unable to open the cockpit due the airflow around the diving aircraft.

The fuel tank exploded throwing him from the cockpit, his clothes soaked in petrol. Already badly burnt and his clothing was on fire and Koukal realised that his only hope of survival was to try and extinguish the flames on his clothes in the airstream before he could use his parachute.

He was only 2,000 feet above ground before he was able to open his parachute. He recalled "I could hear only noise, it was like being in a fire-place". He landed on farmland on the Isle of Sheppey and his clothes re-ignited. Mr Wright, a farmer had seen him fall from his aircraft, immediately rushed over to him and ripped-off his burning clothes. Koukal was alive but but had suffered burns to 72% of his body.

He was taken to The Queen Victoria Hospital, East Grinstead, the specialist burns unit – known as 'The Guinea Pig Club' – run by Sir Archibald McIndoe where over the next two years, he underwent 22 operations.

Despite these injuries, he wanted to return to flying and on 4 May 1942, after having retaken a pilots course, he joined 312 Sqn and resumed operational flying.

Source: http://fcafa.wordpress.com/

German President ashamed
of massacres in Czech Lidice, Lezaky

Prague - German President Joachim Gauck said in a letter to his Czech counterpart Vaclav Klaus today that Germany is aware of its historical responsibility for the terrorist acts in the destruction of the Czech villages of Lidice and Lezaky and that he feels ashamed of them.

Gauck wrote in the letter on the 70th anniversary of the Lidice and Lezaky massacres, that German ambassador to the Czech Republic Detlef Lingemann brought to Klaus this morning, that he shares pain for the victims.

He expressed admiration for the courage of the Czechoslovak paratroopers who committed an attempt on the life of Deputy Reichsprotector of Bohemia and Moravia Reinhard Heydrich in Prague on May 27, 1942. Heydrich succumbed to the wounds he suffered in the attack. The Nazi occupiers retaliated with terror. They declared martial law in the country and executed many Czechs.

Lidice, central Bohemia, was obliterated on June 10 and Lezaky, east Bohemia, was burnt to the ground on June 24.

In Lidice alone, all 173 men were executed, women and children were sent to concentration camps, while some of the children were selected for re-education in Germany. After the war, only 143 women and 17 children returned to the country.

Gauck wrote that thinking of the despicable terrorist acts in Lidice and Lezaky fills him with a deep sorrow and shame, and that Germany is aware of its historical responsibility.

He said all political effort must be exerted to prevent a repeat of war and terror.

Gauck wrote that the horrors of World War Two arising from Germany have left over deep wounds.

However, there is also hope because the Germans and Czechs are today partners and friends in a free and united Europe that feels committed to human rights and freedom, Gauck wrote.

Klaus wrote to Gauck that he esteems the letter very much.

He said he appreciates very much Gauck´s effort to give a new impulse to the overcoming of the remnants of mistrust that persist in the public on both sides of our common border.

Klaus wrote that he considers the letter a strong statement about the tragic period of occupation and the crimes of Nazism, and that the letter is a positive gesture towards the Czech Republic.

Author: www.ctk.cz, http://www.ceskenoviny.cz/news/index_img.php?id=214972, 18.03.2012

Former head of Montreal
executive committee
arrested in anti-corruption raid

MONTREAL—Police arrested nine people in a massive anti-corruption sweep that nabbed several former key members of Montreal Mayor Gerald Tremblay's inner circle.

With Thursday's dragnet, the corruption scandals that have rocked Quebec over the last four years have returned home to where they started: Montreal's city hall.

It was there that initial news reports about conflicts of interest sprouted, before eventually growing into province-wide scandals that triggered a public inquiry set to begin next week.

Now the mayor's former No. 2, Frank Zampino, 53, faces criminal charges. So does his ex-chief of staff, Martial Fillion. Ditto 74-year-old Bernard Trepanier, a key former fundraiser for the mayor's political party.

The three were picked up Thursday in connection with an alleged fraud scheme related to a public contract worth more than $300 million.

Even the mayor was among the 120 people questioned by police, over the course of a three-year investigation prompted by a tip. Police wouldn't say how many times they had spoken to Tremblay.

The mayor admitted to being shaken by the developments. "These are serious arrests and I hope light will be shed on this as quickly as possible," Tremblay said.

The raft of arrests is among the biggest against alleged corruption in a province that has been awash in scandals for several years.

The suspected scheme was relatively simple: municipal officials were accused of slipping privileged information, like technical specifications, to a construction company that was involved in a competition for a public contract.

Those accused of providing the details were well rewarded, according to police: "We're talking about monetary advantages and gifts," said provincial police Insp. Denis Morin.

Charges to the group will include fraud, conspiracy and breach of trust.

Wearing a hoodie and sunglasses, Zampino was hauled out of his house in handcuffs and taken into custody Thursday morning. He was questioned for hours.

"For us, he was the brains of the operation," Morin told a packed news conference.

Prominent construction magnate Paolo Catania was detained at Montreal's Trudeau airport. He was apparently heading away on a trip.

"Mr. Catania was supposed to leave the country and he was stopped at the airport," Morin said. He would not reveal the entrepreneur's intended destination. The province's police anti-corruption unit had its first major bust last month, arresting 14 people including construction bigwig Tony Accurso. It also detained politically connected players in an alleged scheme involving kickbacks and bribes in exchange for advantages in the awarding of public-works contracts. One provincial politician who had been vocal in demanding a public inquiry expressed satisfaction. He told reporters in Quebec City that the people being arrested were no longer minnows — but "big fish" in the political world. Source: *http://www.thestar.com/news/canada/politics/article*

Prague Winter

A Personal Story of Remembrance and War, 1937 – 1948
By Madeleine Albright, Former U.S. Secretary of State (Minister of Foreign Affairs)

Reviewed by Ernie Zucker

For this reviewer, this book is an account of times and places similar to his own. I was 14, living in Prague, where Madeleine was born on May 15, 1937. These

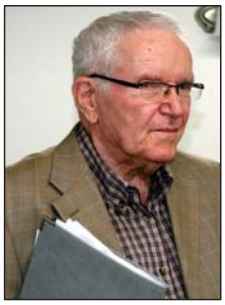

were tumultuous times for the young Czechoslovakia (established in 1918 after World War I), the first sign of trouble happened in the year she was born, namely in February 1937, when the Czech government, for the first time, had to accommodate the separation wishes of the Sudetendeutsche German Party led by Konrad Henlein. It was also the year that T.G. Masaryk died and Edvard Beneš became President.

„No one who lived through the years 1937 to 1948," Albright writes, „was a stranger to profound sadness. Millions of innocents did not survive and their deaths must not be forgotten. Today we lack the power to reclaim lost lives, but we have the duty to learn all that we can about what happened and why." And her book does exactly that.

Albright was born Marie Jana Korbelová. Her father, Josef Korbel, at that time was serving as press-attaché at the Czechoslovak Embassy in Belgrade. Despite the by-now (1938) open sedition of the Sudeten German leaders and the dubious loyalty of the Slovak Populist leaders, Czechoslovakia entered the pre-Munich crisis with a strong military establishment in place (women and children were evacuated from Prague in anticipation of German air raids) - At 15, I served in the Scouts, maintaining order in the streets.

Given its naturally defensible and well-fortified frontiers, its technologically advanced armaments industry, its disciplined and literate population, Czechoslovakia's potential military position in September, 1938 was such that, after World War II, German generals claimed that the country should have fought. Hence, Beneš' capitulation to Munich, was not a rational calculation of military and political odds, but a profound failure of psychological and political nerves. So, „Munich" meant the loss of strategic (fortified) frontier territories of Bohemia and Moravia, after which military defense operations were impossible.

Considering that the author had to learn the country's history later in life, she did this in an admirable way. She provides an in-depth description with an interesting part describing the Jewish population position in the thirties.

She writes: „The improved legal status of Jews in the country, did not always mesh well with the intensification of Czech national feelings. At the time, people of Jewish background achieved extraordinary success in business, the professions, and the arts, but their position within society resisted easy summary. Slovak Jews were more rural and tended to be conservative; the opposite end of the spectrum could be seen among the emerging intelligentsia in and around Prague. For some, the rising sense of nationalism was translated into Zionism. For others, it meant a growing association with the movement for Czech rights (note that this commentator's uncle Alois Zucker was the right hand man of one of the leaders - Rieger). Sadly, this desire to be a part of the Czech national movement was not always welcomed."

Albright comments on T.G. Masaryk's successful fight for Czech independence from Austria-Hungary, but also his remarkable effort to fight anti-Semitism. In this book is one of the best descriptions of Masaryk's involvement in the Leopold Hilsner affair. In 1899, a nineteen-year-old seamstress was found in a forest with her throat slashed and clothes torn. A rumor spread that a ritual murder had taken place.

Police arrested Hilsner, an itinerant Jew who had been seen around the forest. In a trial that traumatized the country's Jewish population and attracted attention across Europe; Hilsner was convicted on the basis of circumstantial evidence.
Masaryk successfully appealed the verdict. His enemies accused him of accepting money from Jews and he was forced to suspend classes at the university until the protests against him died down.

Life in Prague was very pleasant until Hitler's assault on the Czechs. After the German occupation on March 15, 1939 the Korbel family managed to escape to England. Prior to their escape, they converted from Judaism to Roman Catholicism. Albright spent the war years in England (it started in September 1939) while her father worked for the Czechoslovak government in exile. Three chapters in the book provide a detailed account of happenings in England during the war.

History designates Heinrich Himmler, Hitler's security chief, and his deputy Reinhard Heydrich, as architects of the holocaust. It was 1941, with the war raging worldwide, and as the Czechs' resistance movement grew, Hitler decided that Heydrich was the right person to sort things out, replacing the moderate Baron Neurath as head of the Protectorate administration (Bohemia, Moravia). His attitude is best described by his statement: „The region must once more become German...the Czechs have... no right to be here."

From the fall of 1941 (the time I joined the Czech 310 squadron of the Royal Air Force), Heydrich presided at a series of meetings intended to settle the „final solution" of the Jewish question in Europe. This was the time of establishing Terezín as the transit camp to the Auschwitz extermination camp. So much of the evil that was the holocaust can be placed at the feet of this lucifer-like individual. And in the book Albright reports on the terrible fate of many members of her family.

It was time for action. Parachutists Jozef Grabčík, Jan Kubiš, Josef Valčík and Adolf Opálka were flown from London, landed near Prague, and assassinated Heydrich. The action is described in detail, as is the loss of these heroes and the terrible revenge that the Nazis exacted on the Czech people afterwards. This included the eradication of the town of Lidice with hundreds of innocent men, women and children.

The remarkable coincidence of the writer's life and mine, continued in Prague between May 1945 and November 1948. The war had ended and I was back at university, her father had gotten a good job working for Jan Masaryk and she was back in Czech school (not doing too well, she found it too strict).

The government gave the family a beautiful apartment and life was interesting as many of her family's friends were well-known Czech and Slovak politicians: Jan Masaryk (foreign minister), Prokop Drtina (minister of justice), Vlado Clementis (deputy foreign minister), Eduard Goldstücker (education minister) and Hubert Ripka (state secretary).
Thus, when the communist coup started in 1948, the family was well-informed.
Unfortunately, these politicians (and President Beneš) were unable to overcome the machinations of the communist leader Klement Gottwald who took over power and, eventually became president. It took many years and much suffering for democracy to return (Velvet Revolution in 1989).

Her take on Jan Masaryk's suicide or murder:
The night before his death, he had trouble sleeping, because he was depressed about his meeting with Beneš earlier in the day. Did the president have a plan to counter Gottwald's machinations? Was there anything his foreign minister could do to help? Beneš did not like these enquiries, became excited and angry, and told Masaryk that he did not care what he did and he should solve his own problems. Masaryk told him he would leave and continue the fight outside the country.

Around sunrise, March 10 1948, Jan Masaryk's body was found in the ministry's courtyard, several yards from the wall. Albright provides a detailed account of the whole situation and concludes that he was murdered.

Fortunately, the author's father had a diplomatic assignment and was stationed outside the country. He managed to get U.S. papers and, eventually, the family landed in America.

In the book she provides fresh insights into events of these years (1937 - 1948), comments which her good friend Václav Havel says, shaped her career.

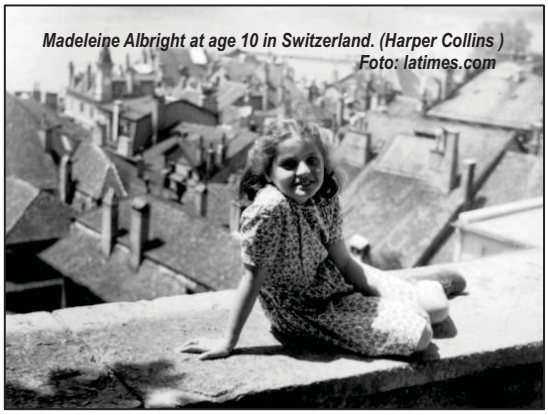

Madeleine Albright at age 10 in Switzerland. (Harper Collins)
Foto: latimes.com

FORGOTTEN LETTER AND NOSTALGIC REMINISCENCES

Ota Ulč

For no particular reason I turned to my old papers, leafed through a fat file of correspondence with Ivan Sviták, inspected memorabilia, collected in various parts of the world – such as an official identity card entitling alcoholics to purchase and consume such sinful liquids in the puritan Gujarat, the native state of the humanist, pacifist Mahatma Gandhi. A recollection of an experience with an exceptionally hideous local whiskey Black Knight followed. Some letters carried signatures of prominent political exiles of the post-February era – Petr Zenkl, the old bachelor Josef Lettrich, the widower Adolf Procházka, whose legendary former wife Helena Koželuhová I never had the opportunity to meet. In that pile of old correspondence was also a letter signed by hand of the then senator John F. Kennedy who was responding to my letter. The date it was written and postmarked: November 3, 1960 – less than one week before his presidential victory. That time I have been in the United States merely four months. A time far from a joyful one. - - - After my successful, very illegal disappearance from the totalitarian cage in the late June, by now a very distant year 1959, I enjoyed my life in Frankfurt, West Germany. There more than to the blessings of democratic freedoms I was preoccupied with women, wine, though not much songs. Marvellous period though without clear existential perspective, which was noticed by a friendly American diplomat of Slovak background. He persuaded me to emigrate – or, to be more precise, he kicked me out of Europe. First, I cursed him and after some time, with gratitude and humility I started to praise him. The diplomat prepared me for the first shock: the huge untidy megalopolis New York with its unbearable summer slimy humidity. That was the American reality which I entered, at the airport a representative of my sponsor – an organization called American Friends for Russian Freedom – the countess and granddaughter of the giant Leo Nikolajevič Tolstoj. A further evidence that Fate possesses a sense of humor that is not always easy to decipher. A taxi driving through a rather chaotic and less than appealing areas deposited me off Broadway at the 113th Street in a tiny hotel where for a paltry few dollars I settled down in a depressingly tiny room. In addition to the climatic misery there was another, more substantial unpleasantness to face: the responsibility for one's own fate, this fundamental disadvantage of any democracy. A newcomer from a totalitarian realm suddenly had to cope with the burden of own decision-making, and its consequences he could not blame on anyone but himself. I made the decision of choosing the most prestigious university in town: Columbia with famous names, one of the seven Ivy League schools, a mere few steps from the campus at the 116th Street. There I was accepted without having to present the diploma of my doctorate in law from Prague's Charles University. First pleasant surprise in the country of such freedom. In a country where I knew absolutely no one. If I were a shipwrecked survivor on an atol in the vast ocean, such a solitude had to be expected. But I had to cope with loneliness in an anthill of so many millions human beings. My only contact was Radio Free Europe, that alleged center of imperialist warmongers with an ambition to unleash a new world war, a nuclear inferno. Address Two Park Avenue, 25th floor – quite far away from Columbia neighbourhood. I reached the place by metro, the mercenaries in charge of spreading ideological poison received me kindly though without noticeable sympathy for my laments, they had enough of their own problems. I was looking for an apartment close to Columbia and found it at the corner of 112th Street and Riverside Drive on the thirteenth floor of a rather spacious dwelling shared with a Turk who in time proved to be a nasty, obnoxious fellow. The empty room I furnished with a second hand or perhaps third hand mattress, and the walls enriched with a copy of theDeclaration of Independence and copy of a painting of a blue cat by my favourite Paul Klee. From the window on that thirteenth floor instead of a Hradčany panorama I stared at the Hudson river with the neighbouring state of New Jersey on the opposite shore. Turning my head to the right, the far away mighty George Washington bridge was visible. To the left direction Hudson was flowing into the Atlantic along the more memorable part of Manhattan. The twin towers of the World Trade Center had not yet been built, and do not exist today. And it was this river where recently the pilot of the U.S. Airways flight 1549 managed to crashland with all the passengers surviving. I did not own a TV, just a radio, constantly tuned to the WQXR station with classical music. It was the time of the ongoing presidential electoral campaign and we naturally rooted for the photogenic candidate Kennedy. - - - My illegal disappearance from the country was viewed as humiliation, an act of ridicule for the entire judiciary. So it was confirmed to me several years later, by witnesses present when Václav Škoda, the then minister of justice, thundered in fury, felt personally humiliated – and confused. (An explation is in order: Škoda, whom I have never met in person, from his limited ministerial quota awarded me with a coveted privilege to purchase an automobile. This I obtained as a result of an urgent plea to reach remote villages within my

➤ 10

Diamond Jubilee:

Queen Elizabeth II wowed by size of her portrait by Canadian artist

By Steve Rennie, Canadian Press

Prime Minister Stephen Harper, second from left, stands with Queen Elizabeth as she unveils a portrait of herself in the White Drawing Room at Buckingham Palace in London on Wednesday, June 6, 2012. The portrait was painted by Canadian artist Phil Richards, left. Governor General David Johnston looks on.
Photograph by: Sean Kilpatrick, Canadian Press

LONDON - The first thing that struck the Queen was the sheer size of the woman looking back at her.

At six feet two inches, she had never seen herself quite so tall.

The monarch, who stands 5-4 in real life, took a moment to admire the new portrait of herself. A hush fell over the dignitaries gathered in the White Drawing Room of Buckingham Palace. Everyone wanted to hear the Queen's assessment.

She turned to the Canadian artist who painted the portrait.

„It's changed quite a bit since I last saw it," she said.

„Yes," Phil Richards replied. „It went from six inches to this."

Everyone laughed. Then the Queen turned to her representative in Canada.

„Do you think you're going to have to rebuild Rideau Hall?" she asked.

„We'll find a spot for it," Gov. Gen. David Johnston replied.

Finding a place to hang the 328-by-224 centimetre painting won't be easy. But it ought to be on full display, because it's quite a sight to behold.

The painting depicts the Queen standing in front of an arched doorway in Rideau Hall, a portrait of her great-great grandmother, Queen Victoria, behind her. She wears a white dress with a chiffon skirt and beaded bodice and carries white satin gloves in her hand. Her jewellery includes a diamond tiara, earrings, bracelet and a three-strand festoon necklace.

It took Richards nearly two years to paint the portrait. He based it on a series of photographs taken of the monarch during her 2010 royal tour of Canada. He also had an audience with the Queen to discuss the concept for the painting.

He was coy about that conversation.

„I'm not supposed to tell you anything the Queen said herself," Richards told reporters, although he conceded that she took an interest in how the portrait turned out.

„As hands on as any of my sitters are," Richards said.

„I would say more of trying to give advice and opinions about what you've got so far, and to help direct you to an image that's both satisfying to me, the artist, to the sitter and to the country ... that is commissioning the work."

Prime Minister Stephen Harper presented the portrait to the Queen following a private audience earlier Wednesday.

„This portrait represents the appreciation of all Canadians for sixty years of outstanding service to our country and the Commonwealth," Harper said.

Source:http://www.canada.com/news/Diamond+Jubilee+Queen+Elizabeth+wowed+size+portrait+Canadian+artist/6738499/story.html, June 6, 2012

FORGOTTEN LETTER AND NOSTALGIC REMINISCENCES

➤ from pg. 9

borderland court district, to get acquainted with the circumstance that led to the all too frequent collapse of imposed agricultural cooperatives. This way I became the owner of a brand new Fiat – a kind of prestige comparable with the ownership of perhaps a battleship these days. However, this was merely a part of my complicated plan of how to escape from the totalitarian country. I calculated that in case I would be stopped at such an attempt, I will be able to defend myself with an explanation blaming it all on a misunderstanding – why on earth would I want to run away, to leave behind such a precious beautiful car! Comrades, that would make no sense, you surely must understand.)

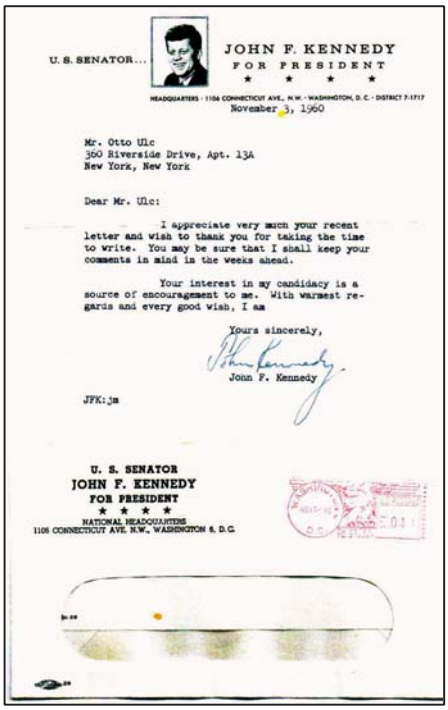

U. S. SENATOR... JOHN F. KENNEDY FOR PRESIDENT ★ ★ ★ ★

HEADQUARTERS · 1106 CONNECTICUT AVE., N.W. · WASHINGTON, D.C. · DISTRICT 7-1717

November 3, 1960

Mr. Otto Ulc
360 Riverside Drive, Apt. 13A
New York, New York

Dear Mr. Ulc:

I appreciate very much your recent letter and wish to thank you for taking the time to write. You may be sure that I shall keep your comments in mind in the weeks ahead.

Your interest in my candidacy is a source of encouragement to me. With warmest regards and every good wish, I am

Yours sincerely,

John F. Kennedy

JFK:jm

U. S. SENATOR
JOHN F. KENNEDY
FOR PRESIDENT
★ ★ ★ ★
NATIONAL HEADQUARTERS
1106 CONNECTICUT AVE. N.W., WASHINGTON 6, D.C.

The minister reacted to my treachery with a truly stalinist punishment of collective responsibility – an immediate prohibition of all trips abroad, all planned summer vacation for his personnel. Those affected were well justified to curse me. In my native city of Pilsen, a high ranking secret police (StB) officer by name Buřič condemned my misdeed in almost poetic terms „of having betrayed the fatherland in full nakedness“ and to my brother (now residing in Carmel, sunny California) he guaranteed that I will be located in West Germany, kidnapped and brought to trial for an exemplary punishment. (This wish did not materialize. There I continued to live unharmed with identity papers under the name of Unger.) By that time, the comrades whom I betrayed, could not have known that I will be able to hurt them in a very sensitive spot – not in their crotch but in their pocket, the wallet of the state. Which finally brings me to the circumstances that led to the Kennedy correspondence. It started in a following way: I was contacted by a Washington law office with a request for an expert opinion in matters of the Czechoslovak inheritance law. Two jurists arrived in New York and we had a long chat. I tried to explain to them the peculiarities of socialist justice, the conditional quality of law, which sometimes is valid and sometimes not, I stressed the necessity to distinguish between the so-called „personal“ (osobní) ownership, the good one, and the „private“ (soukromé) ownership, which is not a good one, hence is not protected. The difference is not in the nature of the object but in its use. For example, a needle in the hand of a spouse patching up her husband's torn pants, is looked at with favour, its theft is to be punished, whereas in case of a needle, used by a surviving, privately self-employed tailor, is not. In case of an inheritance, left in America by an uncle to his niece somewhere in Kapušany, it is impossible to know whether the American legal requirement of „full use and benefit“ will be met, without being in advance acquainted with political and social class evaluation of the beneficiary in question. My visitors from Washington thanked me and I promised to produce, for a fee of course, a written analysis , which I did. Thereafter I was contacted by the exiled former deputy premier Lettrich who expressed his puzzlement for what I have done. Done what? That particular law office was retained by the Czechoslovak government to represent its interests, which of course was not known to me, did rewrite my expert analysis to suit the needs of its client. Hence, my qualification such as „perhaps, it depends on various criteria“ were transformed into assurances „always, under all circumstances.“ This infuriated me substantially. At that time I was not yet fully acquainted with the veracity of the definition „American lawyer = liar for hire“. I got quite involved in this particular legal issue and my article „Transfer of Inheritances“, published in The American Journal of Comparative Law, No.1 (1965), pp.142-156m, contributed to the courts' lack of willingness to authorize such property transfers which amounted to the total loss of several million dollars. (This judicial practice lasted only for a few years. A subsequent decision of a court in Oregon became a new precedent, to the full satisfaction of the communists.) During the presidential electoral campaign I found out, that this particular law firm in Washington, had a close cooperative arrangement with an office in Ohio, tied to the name of a senator in the opposite Republican camp, which perhaps could be of some interest and eventual benefit of the Democratic candidate Kennedy. That time, after all, anticommunism was not yet a stand one had to hide, to be embarrassed to admit. The fashion of self-destructive animosity-against all matters American, democratic, and of that inane enthusiasm about socialist nirvana, had erupted in few years thereafter. I don't think that my information was to Kennedy of any noticeable use but here I do have an evidence, that he did respond. - - - My time spent at Columbia was not the most pleasant one which, on the other hand, had its advantage. It prompted me to rush as fast as I could to get my doctorate. To reach the coveted goal of a PhD required on average close to seven years and I managed to accomplish it in three years and few months. From my apartment, shared with the treacherous Turk, I moved to the predominantly Puerto Rican neighbourhood at 136th Street, to an old Hungarian lady, a lonely Jewess, living in memory of days long bygone. Prior to my leaving the metropolis, I visited my countess sponsor – on the wall of her office was a big portrait of her friend, a fellow exile, with his signature and few words – Albert Einstein. Subsequently I received from her a hand written message „All my congratulations, I am really happy and proud – as a European, of your success and achievements ... Lydia Tolstoy.“ And president Kennedy visited Dallas. All of us remember the moment we heard about the tragedy. I was standing at the entrance to the campus where regularly marched, back and forth, a lunatic with a poster with letters GOD which could be read as DOG, the lunatic assumed that God spoke English, which in case of an Almighty could be easily assumed. I managed to get a temporary teaching appointment in faraway Iowa, at the Grinnell College, the oldest four-year institution west of the Mississippi. The bus ride would have cost me 60 dollars. That time an Iranian friend of mine was trying to dispose of his antiquated car - a Dodge, vintage 1956. At a junkyard he was offered seven dollars and fifty cents. I offered him ten dollars and with this vehicle managed to reach the distant bucolic destination. Plenty of papers I disposed off in New York. Fortunately, this letter was not among them.

www.
masaryktown.ca

12-year-old Ontario girl slams modern banking system, becomes YouTube hit

TORONTO — Canada's banking system has been the subject of international praise from economists grappling with global turmoil, but one 12-year-old girl begs to differ.

Victoria Grant of Cambridge, Ont. is earning a reputation as a financial pundit after her tirade against her homeland's borrowing practices went viral on YouTube.

Grant is already a veteran of the financial lecture circuit, but her appearance on April 27 is garnering unusual attention. A video of her address, shot at the Public Banking in America Conference in Philadelphia, has already attracted nearly 65,000 views since being posted a week ago.

For six minutes, the casually clad youngster holds forth to conference attendees on the reasons why so many of the world's countries are facing staggering debt.

Her well-rehearsed speech, delivered in a clear, youthful voice, takes aim at Canada's modern day financial system and champions a greater role for the country's central bank.

"The banks and the government have colluded to financially enslave the people of Canada," she says.

Grant lays out a brief history of the Canadian banking system, referencing obscure historical figures such as former Vancouver mayor Gerald McGeer and explaining that the Bank of Canada held primary control over government lending until the 1970's.

Starting then, she says, governments began borrowing from private banks instead at considerably higher interest rates than those available through the central bank.

The result, Grant argues, is a rapidly increasing national debt.

The pint-sized pundit is quick to offer a solution.

"If the Canadian Government needs money, they can borrow it directly from the Bank of Canada," she says. " ... Canadians would again prosper with real money as the foundation of our economic structure."

Calls to Grant's home were not immediately returned.

Her arguments have been championed in more orthodox financial circles.

Last June, the Canadian Centre for Policy Alternatives published a plea from retired finance professor George Crowell, who now works on behalf of the Committee on Monetary and Economic Reform.

Crowell echoes all of Grant's assertions, arguing borrowing from the Bank of Canada would shore up depleted government resources and usher in an era of prosperity for Canada.

Such a change in monetary policy, combined with crucial changes in tax policy, would make available tens of billions of dollars that are urgently needed to rebuild our public infrastructure, protect our environment, and strengthen Medicare and other social programs so vital in meeting human needs," Crowell said.

Critics of Crowell's arguments contend inflation rates would soar if the central bank was able to lend money below commercial interest rates.

Reaction to Grant's video was largely positive, with U.S. financial media outlet Bloomberg featuring a link to her speech on its web page.

YouTube commentators bubbled over with praise, saluting her for explaining complex concepts in comparatively simple terms.

"Good for you Victoria, if you even understand half of what you are saying, you are doing better

than half the Canadian public," wrote one YouTube user. "I have for years tried to explain this very simple fact to people around me, and they think I am crazy. Maybe if they saw it from a 12 yr old they would be shamed into paying attention."

One Twitter user offered more concise praise: "Victoria Grant For Prime Minister!"

Others, however, were skeptical that Grant's words were truly her own.

"If you believe that she wrote it and it was impromptu, you are nuts," wrote one commenter on the Huffington Post Canada website. "It was a put up job by Toddlers and Tiaras parents."

Source: http://www.thestar.com/business/article/1179387--12-year-old-ontario-girl-slams-modern-banking-system-becomes-youtube-star, May 16, 2012

Photo: Victoria Grant, of Cambridge, Ont., is earning a reputation as a financial pundit after her tirade against her homeland's borrowing practices went viral on YouTube.com

KÝŽENÁ BARVOSLEPOST JEŠTĚ VÍC V NEDOHLEDNU

Pro ND Ota Ulč

Jedno sporné zabití se rozrůstá a mohutní. Krátce k okolnostem, zmíněným v mém předchozím textu: na Floridě v městě Sanfordu, o jehož bezpečnost pečuje policie s černošskými příslušníky ve svých řadách, došlo k usmrcení sedmnáctiletého černocha Trayvona Martina, jehož zastřelil nečernoch George Zimmerman, věk 28 let, na noční službě jako dobrovolník se zbraní legálně drženou.

Padesátiprocentní, leč stoprocentně černošsky se prezentující prezident Obama v Rose Garden před Bílým domem. působivě promluvil. Televizní stanice opakovaly záběr se slovy „If I had a son he ,d look like Trayvon," sdělil otec dvou dcer.

V Chicagu, Obamově původním politickém působišti, dochází k tuctům vražd v řadách zejména černošské mládeže a též dětí. O víkendu svatého Patricka přibyly další mrtvoly včetně šestileté holčičky. Týden co týden v průměru nastane násilná smrt 153 mladých černochů, z 94 procent přičiněním jiných mladých černochů. Není známo, že by se prezident obtěžoval o takových událostech zmiňovat či dokonce svou účastí poctít některý z pohřbů.

Celonárodní publicity, důkladné mediální pozornosti se ale dostalo pouze tomuto zabití - poněvadž ho zavinil běloch. Významné New York Times, jejich komentátor Charles M. Blow: „Břemenem černošských hochů v Americe je strach z rasistických útoků." Ačkoliv Zimmerman je jméno germánsky znějící a dotyčný je poloviční Hispanic, zejména zásluhou medií jím přestal být, předělán ve stoprocentního bělocha, ke zdůrazňování bídáctví bělošské rasy. Naprostá většina medií okolnosti této smrti shrnula do verze typického případu o mírumilovném mladíkovi, jehož bez provokace zavraždil rasistický surovec.

Incidentu byl přítomen pouze jeden svědek, který u policie vypovídal, že černošský mladík značně mohutnější postavy na zemi povaleného Zimmermana mlátil, ten opakovaně volal o pomoc. S přeraženým nosem, s krví na obličeji a hlavě, s košilí na zádech se stopami trávy, policii řekl, že byl mladíkem přepaden a násilí končilo osudným výstřelem.

***

Vynikající příležitost ke zviditelňování oněch "profesionálních černochů", jejichž povoláním je ustavičné zdůrazňování hříchů bělošské rasy jako vlastně jediné záruky jejich vlastní další užitečnosti. Sice jaksi uvítali zvolení údajně černošského prezidenta jako nepřehlédnutelného důkazu, že rasismus není tím dominujícím faktorem ve státě, ale byl by hrozbou jejich vlastní rolí. Správná odpověď nalezena: V interview s Los Angeles Times, Reverend Jesse Jackson ujistil , že zvolení Obamy vůbec není náznakem,

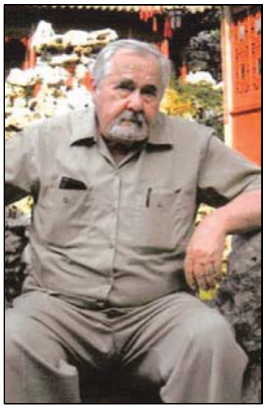

natož důkazem chřadnoucího bělošského rasismu, ale jeho úplným opakem - volební vítězství způsobilo tremendous backlash ("prudkou reakci, zpětný náraz"), "Blacks are under attack", dodal.

Floridské zabití přišlo náramně vhod. Jackson tam odpěchal a z tamější kazatelny hořekoval nad Trayvonem Martinem, že byl murdered and martyred ("zavražděn, mučedníkem se stal.")

Ještě náramněji se rozběsnil velebný pán Al Sharpton, proslulý svými předchozími výkony, zejména v proslulém Tawana Brawley případu obhajobou černošské dívky, údajně mnohonásobně znásilněné a lejnem násilníků pomazané, což bylo Sharptonovi dostatečnou záminkou obvinit významné osobnosti a orgány New York City z rasistického barbarství. Vyšetřování se vleklo mnohé měsíce až do okamžiku, kdy údajná oběť ubohá se přiznala, že si to všechno vymyslela. Reverend do tohoto dne neshledal potřebné se aspoň omluvit jím osočeným osobám. Nejinak proběhlo a dopadlo obvinění členů týmu lacrosse na univerzitě Duke, kde se k pronásledování - a jejich, doufejme že trvalé hanbě - připojilo vysoké procento profesorů. Tentokrát to nebyla lhářka lejnem pomazaná, ale osoba zdrogovaná, nikterak ctnostná.

(Případů je víc, zpravidla po objevení rasistických nápisů na zdech campusů bez výjimky, pokud vím, provokace psané fiktivními ubožáky údajné nenávisti.)

Zákonodárkyně Maxine Waters v Kongresu floridské zabití definovala jako "hate crime" čili něco genocidálního na úrovni někdejšího Ku-Klux-Klanu.

Její kongresový kolega Hank Johnson tuto smrt definoval jako execution neboli popravu. New Black Panther Party vyhlásila odměnu 10.000 dolarů za únos a likvidaci Zimmermana. Mikhail Muhammad, mluvčí tohoto mordýřského společenství, prohlásil, že ten ať se právem bojí o svůj život, pak už nebude mít další možnost vraždit černošské děti. Pokrokově smýšlející hollywoodské hvězdy přispěly značnými obnosy a celebrita Spike Lee přispěl i informací o Zimmermanově adrese, která ale nebyla správná a způsobila značné útrapy tamějším rezidentům.

***

Začátkem studené války, koncem čtyřicátých let minulého století, vznikl tzv. hollywoodský černý seznam - blacklist. Doba onoho McCarthyismu. Teď už víc než půl století máme McCarthyismus opačný, hodně levicově orientovaný. Zbudován je na protivných pilířích Political Correctness. Vyrojily se předpisy o správném počínání a vyjadřování (speech codes), se soustředěním na hříchy rasismu, sexismu, homofobie, islamofobie a dalších novodobých nectností. Aniž by se ovšem měřilo stejným metrem. V prezidentských volbách r. 2008 media trhala kandidáta McCaina na kusy, aniž si troufla zeptat se kandidáta Obamy na samozřejmosti, například na dvacet let trvající důvěrné přátelství se svým mentorem, černošským rasistickým maniakem, kazatelem Jeremiášem Wrightem. Ani Obamův rival McCain nedovolil svému štábu se o takové ošidnosti zmínit z důvodů, aby nepopudil politicky korektní establišment, neprobudil latentní a dřímající rasismus. Nebýt takové, až sebevražedné ohleduplnosti, Obama by přece nemohl být zvolen. Důkazem poslouží precedent fiaska kandidáta Dukakise, tehdy guvernéra státu Massachusetts, který vrahovi Hortonovi dal propustku z vězení na pár dní,během nichž znovu znásilnil a vraždil. Což pohřbilo Dukakisovy prezidenstké naděje.

Media si znamenitě politicky korektně počínají. Nejenže pokračuje dosud úspěšné mlčení o Obamově tuze problematické minulosti, jež hrozí skandálem, ústavní krizí obrovského dopadu. Media naopak informují o Obamovi jako bývalém profesoru na slovutné univerzitě v Chicagu, o constitutional scholar, vědci v oboru ústavního práva. Jímž ovšem nebyl, nikdy nic takového nepublikoval. Stejně tak i v případě Trayvona Martina už téměř vůbec neexistuje snaha o objetivní zpravodajství. Portrét útlého dvanáctiletého chlapečka denně vidíme na televizních obrazovkách. Naopak Zimmerman se vždy objeví v oranžovém tričku, barvě takto oděných kriminálníků.

Prostořeká publicistka Ann Coulter v textu s názvem "A Post-Racial Lynch Mob" (Townhall.com, 29.3.2012) se například zmiňuje o mediálním předělávání Zimmermana na "bělošského hispánce"(White Hispanic) s komentářem, že kdyby místo jména svého otce si byl zvolil jméno své hispánské matky, nebyl by měl problém být přijat na studia práv na univerzitě v Ann Arboru, státu Michiganu, spolu se stipendiem, zbavivším ho finančních starostí.

Někdo by takové tvrzení mohl pokládat za přílišnou, až nehoráznou hyperbolu. Jenže její pravdivost potvrzuji vlastní zkušeností, o níž jsem už kdysi dávno psal ve své "Příručce pro zájemce o americký svět" (1992). Tehdy mě kontaktoval Čech jménem Martinek z New Yorku, měl zájem jít studovat k nám na univerzitu (Binghamton, N.Y.) a ptal se na podmínky a pravděpodobnost přijetí a získání stipendia. Odpověděl jsem nadějně ve věci přijetí, nikoliv však finančního zabezpečení. Dodal jsem ale, že úspěšnou by mohla být změna jednoho písmena v jeho příjmení.

V kurzu mezinárodního práva jsem měl výtečného studenta, bělocha s nepatrným cizím přízvukem, přistěhovalce z uruguayského Montevidea, syna z nikoliv chudobné rodiny. Ale to jméno! Příjmení MARTINEZ. A jsme u toho, krajane Martínku.

Dostat se na práva na některou z prestižních Ivy League škol je výkon, k němuž se sluší pogratulovat. V případě tohoto latinskoamerického Karla Martínka ale Mohamed nemusel s prosíkem k hoře, hora se sama ozvala. Telefonovali nám na oddělení z děkanátů, které žadonili, abychom Carlose přesvědčili, že má jít právě k nim. Z harvardské univerzity, té nejprestižnější v Americe, Carlos obdržel dopis: nikoliv produkt word-processoru, bylo to psáno rukou děkanova náměstka - něco nevídaného nejen formou, ale i obsahem. .

Martínek - Martinez mi dal kopii, tady je její text:

March 3, 1983, Law School of Harvard University, Assistant Dean, Admission Office:

Dear Carlos,

I surely hope you'll come to Harvard, you have a lot to teach us.

Že oni, škola nejproslulejší, se mohou hodně učit od něho. To vše způsobilo jedno písmeno. Takže jsem se posléze vůbec nedivil, že si tam do tuze prestižní funkce editora Harvard Law Review vybrali Obamu nijak nepublikujícího.

Maxine Waters

***

Včera jsem si dlouze povídal se Zdenou Škvoreckou. Vzpomínali jsme na staré časy a při té příležitosti se zmínila o zážitku z torontské restaurace, kterou vedl našinec. Tehdy, když tam s Josefem přišli, nějaký Čech je rozpoznal a hodně hlasitě zareagoval slovy "všichni spisovatelé jsou lumpové." Vzpomněl jsem si na učitele, jemuž upláchla manželka Boženka, což ho utvrdilo v přesvědčení, že všechny Boženky jsou zrádné potvory.

Čili značně jalová generalizace na rozdíl od racial profiling jako důkazu údajné diskriminace - jakkoliv to statisticky měřitelná, ověřitelná opatrnost. Černoši ve věkové hranici od 16 do 36 roků, zhruba pouhá dvě až tři procenta veškeré populace, spáchají třetinu všech zločinů. V některých městech 40 procent všech černochů jsou ve vězení, v podmínečném propuštění, s hodně pošramoceným trestním rejstříkem. Ze zprávy (Uniform Crime Report for 2009), v kategorii mládeže ve věku pod 18 roků, černoši spáchali 58% vražd (z nichž 90% ve vlastních řadách) , 67% loupeží, 43% krádeží automobilů.

Již zmíněný velebníček Jesse Jackson, jeden z nejvíce viditelných a slyšitelných horlitelů proti racial profiling, přiznal, že "Není nic víc painful ("bolestivého") než jít po ulici, uslyšet za sebou kroky a okamžitě pomyslet na loupežné přepadení - a pak se otočit a s úlevou zahlédnout bělocha." Takto ho cituje Walter E.Williams, univerzitní profesor ekonomie, rovněž černoch, s otázkou, zda taková reakce z něj rovněž činí rasistu.

V textu s názvem "Profiling" (Townhall, 28.3.2012) uvádí další příklady: Policejní komisař ve Washingtonu, černoch, varoval taxikáře, většinou rovněž černochy, aby nebrali dangerous-looking zájemce o svezení, a tyto nebezpečné typy popsal jako mladé černochy, v baggy ("pytlovité") kalhotách, v košili delší než kabát, v nezašněrovaných teniskách. Velitel policie v Charlestonu, stát Jižní Karolina, černoch se spíš židovsky znějícím jménem Reuben Greenberg, prohlásil, že problémem černochů není racial profiling, ale jejich tolerance vůči okolnímu krimimálnímu počínání.

Taktéž se vyjádřil Bernard Parks, černoch, dřívější velitel policie v Los Angeles. "Činí to snad z nich rasisty?" ptá se moudrý profesor Williams. "Mít bledou pokožku zatracení, že rasisty jsou, by určitě neunikli," lze spolehlivě tvrdit.

KONEC

O JEDNÉ OPRAVDU ŠŤASTNÉ NÁHODĚ

Pro ND Stanislav Berton

Žijeme na Slunečním pobřeží v menším městečku Coolum Beach. Jsme členy společenského klubu pro seniory PROBUS. Scházíme se jednou měsíčně. Je nás kolem padesáti. Po projednání klubovních záležitostí máme občerstvení, následované přednáškou na nejrůznější náměty. Skoro každý měsíc jedeme autobusem do okolí obdivovat krásu přírody, a zajímavá místa. Hosté jsou vítáni.

V polovině minulého roku zavítal mezi nás John Pollard. Byl mi představen a hned se otázal, zda rozumím češtině, jak ho informoval předseda klubu. Řekl mi, že jeho partnerka Naďa vlastní rukopis otcových vzpomínek, a protože češtině nerozumí, neví, o co vlastně jde. Domluvili jsme si schůzku. Naděžda, provdaná Riseová, přišla za pár dní. Na první pohled jsem zjistil, že rukopis byl ve slovenštině. Řekla mi, že její otec, JUDr. Samuel Karol Korbel, byl po válce generálem vojenské justice. Protože nebyl komunista, opustil v květnu 1949 Československo. Do Austrálie přijel s mladou rodinou počátkem r. 1951. Paní Naďa mně svěřila rukopis k prostudování.

Podruhé v životě jsem držel v rukách písemnost, kterou přede mnou četl jen autor, a pár jedinců. První neuvěřitelné rozrušení přivodily záznamy kriminálního rady gestapa Heinze Pannwitze (Pozn. 1), které jsem získal od jeho vdovy v r. 1982. Pannwitz byl vedoucím výšetřovatelem atentátu na R. Heydricha v květnu 1942.

Korbelovy paměti jsem přečetl naposezení. Uvědomil jsem si, že jde historicky velice důležité svědectví, o které budou mít zájem nejen slovenští, ale i čeští badatelé a dějepisci. Doporučil jsem paní Nadě, aby rukopis poslala profesoru Františku Vnukovi do Jižní Austrálie. Také on usoudil, že Korbelovy vzpomínky byly velkým přínosem do pokladnice historických faktů. Poslal pár kapitol do slovenského Ústavu pamäti národa v Bratislavě, kde bylo rozhodnuto paměti zveřejnit v Edícii memoáre. Potom jsme museli s velkou netrpělivostí čekat. Čas se někdy vleče jako dlouhá karavana velbloudů na poušti. S plným nákladem.

Naďa mi zatelefonovala v polovině ledna t.r. Oznámila, plná nadšení, že má v ruce tiskovou černí vonící knihu otcových pamětí, které vyšly před vánocemi 2011 pod titulem: Samuel Karol Korbel PAMÄTI (vydal Ústav pamäti národa v Bratislave).

Doc. František Vnuk, jehož znalosti slovenské a české moderní historie jsou encyklopedické, Korbelovy paměti edičně upravil a doplnil se dvěstěpadesáti poznámkami a se dvěma přílohami. Z jedné se dovídáme, že v předmichovské československé armádě bylo 20 800 profesionálních důstojníků a poddůstojníků, z toho 830 Slováků. Ze 139 generálů byl jeden Slovák. O druhé příloze se zmíním později.

O Korbelově životě by se dal napsat dlouhý dobrodružný román. Narodil se 26. dubna 1906 v Rusku, kde jeho otec působil jako lesní inženýr. Na sklonku r. 1917 se zhroutil carský režim jako domeček zteřelých karet, něco, jak mi řekl legionář generál Lev Prchala, „nepředstavitelného a neuvěřitelného, horší než zemětřesení“. Moci se zmocnili bolševici, kteří v březnu 1918 uzavřeli v Brest-Litevsku s Německem mír, zaručující repatriaci německých a rakouských zajatců i civilistů. Paní Korbelová se vydala na cestu se dvěma synky. Otec zůstal v Rusku. Nechtěl být povolán do rakousko-uherské armády. Cesta měla trvat sedm dní. V důsledku chaotické nebezpečné porevoluční situace se prodloužila na sedm týdnů! Děti zachvátila španělská chřipka (po skončení 1. světové války na ni zemřelo více lidí, než vojáků na všech evropských bojištích). Matka s dětmi, jejichž přežití byl opravdový zázrak, se přechodně usadila u otce Karla Medeckého, evangelického faráře v Selenči, v budoucí Jugoslávii. Celá rodina se po ustavení Československé republiky 28. října 1918 usadila na Slovensku.

Svatební fotografie Samuela K. Korbela a Viery Jindrišky, rod. Svobodové (5. srpna 1935)

Korbel získal titul doktora práv v r. 1931. Rozhodl se pro kariéru vojenského soudce. Jeho první žádost o umístění Ministerstvo národní obrany odmítlo se dvěma ráznými slovy: „Nelze vyhověti“. Ve vojenské justiční službě tehdy působili výhradně čeští právníci. Ale byl přijat. V r. 1937 byl povýšen na kapitána. Během mnichovské krize v září 1938 byl přednostou brigádního vojenského soudu v Banskej Bystrici.

13. března 1939 pozval nacistický diktátor Adolf Hitler dr. Jozefa Tisu, předsedu slovenské autonomní vlády, do Berlína. Oznámil mu, že se rozhodl likvidovat „Rest Tschechei“, II. Československou republiku. Dal Tisovi ultimativně na vybranou: buďto se Slovensko osamostatní anebo německá armáda obsadí Slovensko až k Váhu a zbytek země bude ponechán Polsku a Maďarsku, aby se o ně rozdělily. Tiso odmítl přečíst do berlínského rozhlasu nacistickými diplomaty připravené vyhlášení slovenské samostatnosti, neboť takové rozhodnutí mohl učinit jen Slovenský sněm. Byl svolán, se souhlasem prezidenta dr. Emila Háchy a ministerského předsedy Rudolfa Berana, na 14. březen. Slovenští poslanci jednomyslně hlasovali - za dané vynucené situace - pro samostatnost. Tiso byl zvolen prezidentem.

Tiso postupoval přesně tak jako Beneš po Mnichově v září 1938, Hácha v březnu 1939, Beneš v únoru 1948 a Ludvík Svoboda v r. 1968. Všichni čtyři prezidenti byli donuceni - pod nevídaným vnějším nátlakem - učinit nežádoucí rozhodnutí o osudu občanů a státu. Podle Korbelových pamětí Beneš „zamietnutím Tisovej žiadosti o milost spáchal velmi nepolitický a ohavný akt, vraziac klín medzi Slovákov a Čechov“ (s. 94). Šedesátiletý římskokatolický kněz Jozef Tiso byl po válce československým Národním soudem odsouzen k smrti za válečné zločiny a 18. dubna 1947 popraven oběšením.

Korbel byl Čecho-Slovák s rozdělovacím znaménkem. Se samostatnou Slovenskou republikou se smířil, ale dal by přednost česko-slovenské federaci, na základě havlíčkovského - to vyřkl v jednom epigramu na adresu českých Němců - „Já pán, ty pán“. Patřil ke skupině dr. Vavro Šrobára - Šrobár zcela náhodou přijel do Prahy 28. října 1918 a podepsal prohlášení Národního výboru o ustavení nezávislé Česko-Slovenské republiky - tajně napojené na Benešovu osvobozeneckou akci v Londýně. Po 14. březnu 1939 byl pověřen organizováním vojenských soudních orgánů slovenské armády.

Gen. S. K. Korbel se své uniformě (Mornington, 1993)

29. srpna 1944 vypuklo Slovenské národní povstání, připravované Šrobárovou skupinou. Podle Korbela „nebolo namierené proti existencii Slovenského štátu, ale iba proti nemeckej expanzii, proti ľubovolnému miešaniu se do nášho života a za demokratický život“ (s. 95). Korbel se připojil k povstalcům, kteří byli po dvou měsících statečného boje poraženi Wehrmachtem a SS. Korbel se dostal po nebezpečném putování slovenským a maďarským územím koncem ledna 1945 do Chustu na Podkarpatské Rusi, kde začala působit vládní delegace zahraniční vlády dr. Edvarda Beneše ve Velké Britanii. Přihlásil se do tzv. Svobodovy armády JUDr. Alois Pražák, člen vládní delegace, mi řekl, že podkarpatští Rusínové se dobrovolně hlásili do 1. čsl. armádního sboru, dokonce už dostali uniformy. Jednoho dne se objevili členové NKVD (oblastním velitelem byl generál Lev Mekhlis, po mnoho let Stalinův sekretář, jeden z největších vrahů sovětského režimu. Byl popraven v r.1953 ve stejné skupině jako velitel SMERŠE generál Abakumov, který v r. 1945 vyslýchal v Moskvě Heinze Pannwitze) a poručík Bedřich Reicin, velitel čsl. vojenské zpravodajské služby, kteří donutili vojáky převléknout se do uniforem Rudé armády. Byli ihned nasazeni na frontu. Reicin organizoval nejen schůze zastrašeného „lidu“, volajícího po „návratu“ Podkarpatské Rusi - tak zněl úřední předmnichovský název - k „rodné“ sovětské Ukrajině, ale také deportace mnoha tisíců Rusínů a Slováků na Sibiř.

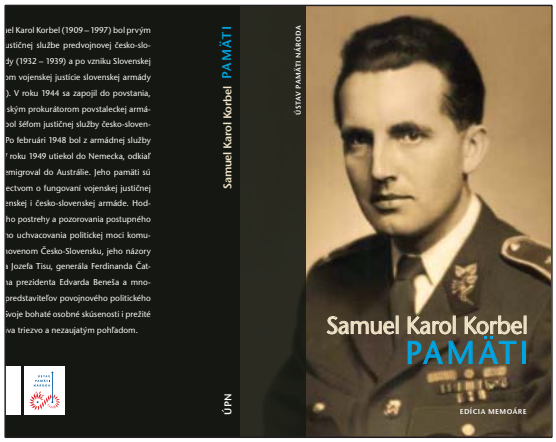

Pozn. 1: O atentátu na Heydricha už bylo napsáno a vydáno mnohé. Všechna literární zpracování byla víceméně poplatná buď době, ve kterých vznikala nebo byla ovlivněna snahou o takové zpracování, které by zajistilo maximální čtenářský zájem. Heinz Pannwitz, za války šéf oddělení pražského Gestapa, byl krátce po 27. květnu 1942 jmenován šéfem zvláštní komise pro vyšetřování atentátu.

Jeho zpráva je tedy historicky nejcennějším dokumentem o všech okolnostech atentátu na Heydricha, ale i o chování jeho vykonavatelů a spolupracovníků v kritických dnech po atentátu. Současně také dává nahlédnout do myšlení těch, kteří rozhodovali o odvetných opatřeních proti českému lidu a v jistém slova smyslu i o stavu české společnosti před atentátem a po něm.

Pannwitz byl zvláštní postavou. Byl špičkovým vyšetřovatelem, ale pro neshody s nadřízenými sám požádal v září 1942 o přeložení na Východní frontu. Po svém zatčení francouzskou vojenskou policií počátkem května 1945 v Rakousku byl na vlastní žádost vydán nikoliv západním spojencům, ale do Sovětského svazu.

Kupodivu nebyl Sověty popraven a po odpykání trestu se vrátil do Německa, kde v roce 1959 na základě svých vzpomínek a dochovaných dokumentů, napsal zprávu v podobě, ve které ji předkládáme českému čtenáři. www.kosmas.cz/knihy

Foto nám laskavě poskytla paní Naděžda Rice

POKRAČOVÁNÍ

JAN ESKYMO WELZL: SEVER POD KŮŽÍ

Pro ND Hanka Hosnedlová

Poslední zprávy pocházející z Welzlovy ruky mají datum z počátku 30. let minulého století a pak následovala nezmapovaná doba mlčení dlouhá téměř dvě desetiletí. Třebaže se dneska vynořují další drobné dílky do téhle skládačky jeho životních příběhů, seveřanovy další kroky životem lze jen nastínit, nikoliv přesně určit. Pro Welzla nebylo podstatné ani datum vlastního narození, které později udával zcela odlišně od záznamu v matrice v Zábřehu. Ostatně těch nesrovnalostí v jeho životě bylo daleko více – rozcházejí se líčení jeho cest v konfrontaci s mapami, časové údaje o jednotlivých obdobích jeho pobytu v různých severských lokalitách a dokonce příznačně i záležitosti týkající se jeho smrti.

Ale zůstala popsaná část jeho osudů, osudů natolik mimořádných a neuvěřitelných, že i dneska vzbuzují řadu pochybností, navíc umocněných rozpory přímo v samotných vlastních tvrzeních polárníka Welzla. Nesporná ale zůstává jeho láska k chladnému severu, která stačila vyplnit celé jeho široké moravské srdce.

Za tečku za jeho životem naplněným nevšedními a pestrými zážitky byl považován Welzlův hrob na zlatokopeckém hřbitově v Dawsonu, kam byl podle tehdejších pramenů pochován 18. srpna 1951. Roky sem vedly kroky těch, kdož chtěli vzdát hold zapomenutému krajanovi. Čenda Zajíc z Bludova u Šumperka s přáteli zde dokonce začátkem 70. let umístili desku s nápisem. Pak se ale vynořila domněnka, že tento hrob není Welzlův a dokonce i to, že ani jeho ostatky snad neleží vůbec na tomto hřbitově. Podle výsledků pátrání Rachel K. Taber, která byla studentkou nadšeného „welzlologa“ prof. Rudolfa Krejčího, nebyl Welzl pohřben katolickou, ale anglikánskou církví, konkrétně na Public Cemetery. Bohužel, téměř o tři roky se rozcházejí i datové údaje Welzlovy smrti.

České informace čerpající z podkladů prof. Geista uvádějí rok 1951. Jenomže leccos nasvědčuje tomu, že se jedná o omyl, a to o omyl samotného pana profesora. Ten totiž navštívil Dawson, kde Welzl na sklonku svého života žil, dvakrát - v r. 1948 a v r. 1951. A moravský seveřan Welzl, nejen podle zjištění Rachel K. Taber (která si osobu tohoto polárníka a dobrodruha zvolila jako téma své diplomové práce), zemřel právě po první Geistově návštěvě. Později, když se profesor k událostem vyjadřoval, uvedl omylem datum druhé. Možná k jeho chybnému časovému zařazení přispělo i to, že vyžádané Welzlovy spisy z jeho pozůstalosti mu byly vydány až v roce 1951. O přesném datu Welzlovy smrti se zmiňují však i místní noviny právě v souvislosti s rokem 1948, který pak potvrzují i další doklady.

Podle církevních záznamů měly tedy Welzlovy ostatky ležet na Public Cemetery, kde bohužel zase úklid dobrovolníků v 70. letech minulého století zametl většinu stop. Pečliví brigádníci zde totiž posbírali veškeré padlé kříže a označení a naházeli je na hromadu v rohu hřbitova. Podle rozložení dosud označených hrobů a podle datové posloupnosti se díky vytrvalému úsilí studentky Rachel, a později i po dalším prověřování faktů a potvrzení těchto skutečností Alenou Kennedy (Mývalou) z Dawsonu, se alespoň přibližně dalo určit místo, kde spí svůj severský sen Moravák Jan Welzl.

Důvodem tohoto takřka detektivního hledání v časovém údobí let 1986 - 1994 byla snaha jeho krajanů opatřit skutečný Welzlův hrob trvalejší a důstojnou výzdobou. Trampové sice upravili už předchozí mylný Welzlův hrob, který označili jeho jménem, ale iniciativa českých trampů v Americe a Kanadě, v jejichž čele stál při této příležitosti Jerry Vecka (Pupál), podpořená dobrovolnou finanční sbírkou, chtěla dát nově určenému hrobu i odpovídající podobu.

A tak zde byla 22. července 1994 osazena decentní mramorová pamětní deska s nápisem, kterou zhotovil zdarma rovněž tramp George Procházka (Pekáč) včetně poměrně drahého materiálu. Slova nápisu sdělují, že se jedná o poslední místo odpočinku Čecha Jana Welzla, že se o tuto připomínku zasloužili právě trampové. Nechyběla pak ani hrstka rodné hroudy, kterou ze staré Welzlovy vlasti opatřil Milan Oravec a na místo ji pak dovezl Alois Melichar (Melón). Česká hlína se smísila s yukonskou zemí a hrob byl v neděli 24.července 1994 i náležitě vysvěcen. Hladký kámen pomníku připomíná svým chladem drsný sever, který jako bílá droga přešel Janu Welzlovi do krve, ostatní slova pak jeho osobnost i zemi původu.

Den předtím byla sloužena mše za duši moravského tuláka severu. Zvláštní symboliku dokumentoval i fakt, že kostel, v němž otec Plaine obřad celebroval, stojí úhlopříčně přes ulici od místa, kde kdysi Welzl žil. Součástí tehdejší slavnostní chvíle bylo rovněž otevření výstavy o Eskymo Welzlovi s připomínkou jeho spletitých osudů a s prezentací literatury věnované jeho osobě. Knížku Třicet let na zlatém severu psanou v češtině nabídl tehdy zájemcům o Welzlovy osudy Jan Šrámek (Dan) z Detroitu, majitel firmy Bohemia Books Michigan. Stejný titul v anglické verzi poskytl Arnošt Fila (King), tehdy ještě žijící v coloradském Denveru. Knihy byly Jerrym Veckou oficiálně předány muzeu. Hrob je snadno k nalezení – leží vedle hřbitova Královské kanadské jízdní policie, idylicky uložený ve stínu dvou vzrostlých stromů.

Dřevěná deska a kříž s nápisem z předchozího hrobu na katolickém hřbitově byly provizorně uloženy ve srubu Kennedyových v Dawsonu, později pak byly Kennedym a Mývalou dopraveny do Welzlovy vlasti a předány Ctiboru Lolkovi, který pro propagaci svého mimořádného rodáka rovněž udělal mnohé. Ctibor Lolek dokonce polárníka viděl při Welzlově návštěvě jeho maminky. Až do své smrti také pečlivě opatroval rozličné relikvie, mapky, dopisy a pohlednice připomínající tohoto zábřežského rodáka. Včetně vyprávění svého příbuzného Josefa Kislinga o setkání s Welzlem na Aljašce. Inicioval také uspořádání dvou výstav s námětem Welzlových putování. Mimo jiné byl pan Lolek rovněž prostředníkem pro předání peněz ze sbírky, které mohly být díky úsporám při zajištění náhrobku v Dawsonu věnovány na zhotovení pamětní desky na Welzlův rodný dům v Zábřehu, kde bylo zřízeno muzeum tohoto moravského polárníka.

Měla jsem možnost doprovázet Jerryho Vecku (Pupála) s jeho manželkou Danou, Madlou Khandl z Calgary a obětavým řidičem Bohumilem Loukotou (Špekem) při jeho návštěvě u pana Lolka, uznávaného „welzlologa“. Byla jsem osobně svědkem toho, s jakým dojetím nám pan Lolek ukazoval Welzlovy pozůstalosti a slyšela jsem jeho několikrát opakovaná slova díků za finanční příspěvek na pamětní desku, ale zejména za to, jak nezištně se trampská světová komunita snaží připomenout a popularizovat sice rozporuplnou, nicméně výjimečnou osobnost Jana Welzla. Četla jsem i děkovný dopis tehdejšího starosty Milana Šebesty, který ubezpečoval dárce o správném využití finančního daru Welzlově památce.

Jerry Vecka (Pupál) shromáždil spoustu podkladových a historických materiálů týkajících se tohoto cestovatele, k jehož osobě se vyslovovala i řada dalších - ať už odborníků či laiků se zájmem o životní osudy obdivovaného i odsuzovaného krajana. Nesporně sem patří i zmínka o doktoru Vodovi ze Švýcarska, o prof. dr. Rudolfu Krejčím z Aljašské univerzity ve Fairbanksu, o diplomové práci jeho studentky a dnes reverendky Rachel K.Taber, provdané Hamilton, o Japoncích, kteří sestavovali počítačový program právě o Janu Welzlovi. Dávno předtím byl bodrý Moravák už inspirací pro Karla Čapka, který podle něho vytvořil svou postavu kapitána Vantocha v románu Válka s mloky. Welzlovo jméno a fotografie před srubem na King Street z doby, kdy mu bylo šedesát pět roků, se v 90. letech objevila spolu s textací také v časopise vydávaném americkou ambasádou. V této časové etapě, která zaznamenala několik časopiseckých reminiscencí Welzlových životních příběhů, vznikl v brněnském studiu také televizní film s expresivním názvem Požírač medvědů. Hlavní roli cestovatele, polárního listonoše, lovce, zlatokopa, indiánského doktora, velrybáře, náčelníka Eskymáků, nejvyššího soudce na Novosibiřských ostrovech, vynálezce perpetuum mobile a hlavně zapřísáhlého seveřana ztvárnil Július Satinský, který prý v tomto snímku nemluví ani slovensky, ani česky, ale welzlovsky – a to byla podle pamětníků opravdová specifika.

Tak se nám cestovatel, polárník a dobrodruh Jan Welzl s neuvěřitelnými životními osudy a s naivní čistou duší vrací zpátky na scénu v mnoha podobách. Vědecké pochybnosti a výhrady nesnižují jeho životní prožitky, ani význam jeho podniknutých cest. Dál zůstává trvalým symbolem touhy po poznání a prožívání skutečné lidské svobody. Welzlovi ji dokázal ve své době naplnit vzdálený chladný sever – a nám?

V češtině je k dostání u nakladatele na intertentu, nebo na objednávku v knihkupectvích: http://www.musicopen.cz/index.php/osobnosti/1921-jan-eskymo-welzl-sever-pod-ki

Fotografie laskavě ze svého archivu poskytl autor knížky o Welzlovi Jaroslav Vecka **KONEC**

Miniatury ze života

Pro ND Jana Fafejtová

Ženská s technickým vzděláním by se měla na hony vyhnout muži, jehož vzdělání je obdobné anebo stejné. Jinak musí počítat s tím, že všechny technické problémy bude po celý život řešit sama a ještě bude v případě neúspěchu kritizována.

Rozhodli jsme se, že si nechá-me vyvrtat studnu. Hodně večerů mně muž vysvětloval různé typy vrtů, kvalitu vyvrtaného jádra, sílu pramene, bídu pramene, když se vrtařům podaří navrtat jen tak zvaná kapsa s vodou, typy vrtných souprav, pažení studní a také to, že lidé, kteří se těmito pracemi živí, pijí rádi alkohol. Nezmiňoval se pouze o vyhledání vhodného místa, neboť to jsem už měla sólově za sebou s nějakým proutkařem a s jeho virgulí a věděla jsem o tom první poslední.

Pak to jednoho velmi horkého dne vypuklo a začala se navrtávat voda. Byla jsem s odborníky sama, můj muž neměl čas. Stále vytahovali to vysvětlované „teoretické“ jádro, dost neopatrně ho házeli do bedniček a voda nikde.

Celá zahrada byla hustě pokryta našedlým prachem. Já jsem několikrát odjela dokoupit pivo, jehož zásoby nestačily. V poledne přijelo osobní auto, ze kterého vystoupil můj muž v bleděmodré košili a tmavých kalhotách. Elegán! Říkala jsem si Zaplať pán Bůh, alespoň se vystřídáme. Muž odborně pohovořil s dělnickou třídou, uštědřil jí několik cenných rad, požádal mě o hadr, do kterého si očistil zaprášené polobotky, a odjel. Nepovažovala jsem za nutné jeho chvilkové vniknutí do zahrady nějak komentovat.

Jeden z dělníků to ale nevydržel a zeptal se: „Paninko, co to bylo za chlápka, co nás sem přijel kontrolovat a hned po očištění bot zdrhnul?“ Nesnáším oslovení „Paninko“, ale spolkla jsem to a mého muže jsem jim raději zapřela.

Později jsem si od „chlápka“ vyslechla, že studna není dobře zapažená...

SOKOLSKÁ ŽUPA KANADSKÁ

zve všechny zájemce o sport
a dobrou zábavu na své

47. LETNÍ HRY
SO 11. 8. 2012 OD 10.00 h.
NA MASARYKTOWNU

Disciplíny: plavání, běh, vrh koulí,
skok do dálky
v příslušných věkových kategoriích. Registrace na místě.
Po sportovních hrách dobrá zábava u táborového ohně.

Informace:
Anna Janoušová 905.884 9829, email anna.sokol@bell.net.
Wendy Malysak přihlášky: wendynewmarket@sympatico.ca
Robert Tmej: rtmej@rogers.com.

Přiveďte své přátele, kamarády svých dětí, přijďte si zadovádět pod širé nebe do bezpečí krásného parku na Masaryktownu.

450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto

N O V É D I V A D L O V T O R O N T Ě

hledá zájemce na obsazení
malých a komparsních rolí
v připravované hudební komedii

Rudolfa Piskáčka

Malostranské povídky

v dramaturgické úpravě Brigity Hamvašové
a v režii Jany Fabiánové

Uvítáme mladé lidi, kteří chtějí poznat, jaké to je stát
na prknech, která znamenají svět.

Máte rádi legraci? Rádi zpíváte? Rádi tancujete? Přijďte mezi nás! Nevadí, že neovládáte perfektně češtinu či slovenštinu, důležitý je Váš zájem a chuť podílet se na společném projektu hry ze staré Prahy.

Jana Fabiánová 416.255 4239
Brigita Hamvašová 416.438 3046

Můžete se s námi kontaktovat také na Českém a slovenském dni v sobotu 23. června, kde předvádíme ukázky z Komedie omylů od Williama Shakespeara.
Přijďte se na nás podívat, přijďte si s námi popovídat.
Budeme tam pro vás.

450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto od 14.00 h.

DOPISY A ODPOVĚDI

Pro ND Eva Firlová

V současnosti je komunikace mezi lidmi, institucemi i vládami prostě blesková. Vyšleme vzkaz a čekáme odpověď za přibližně… okamžitě. A když tomu tak není, začneme mrzutět. A brblat. A zkoumat.

Každý dostává rád dopisy, jenže teď mnohem rychleji. Člověk pohlíží ne do své poštovní schránky na dveřích, ale do své poštovní schránky na počítači, která nemá pracovní dobu, ani vysoké uniové nároky na plat, a pošta tam chodí pořád. A když už člověk sám napíše, tak čeká, že odpověď bude okamžitá. Jenom fakt, že jsem byla v Edmontonu zaujatá naší 15měsíční vnučkou zabránil akutním abstinenčním příznakům. Abstinenční příznaky se netýkaly drog, ale nedokonalého přístupu k internetu, zvláště emailu. Pokud jsem nekrmila Gracii, nehrála si s Gracií anebo s ní netrhala edmontonské pampelišky, vrčela jsem na manžela, že „ten wi-fi v Edmontonu je pomalejší než v Itálii“. Psávala jsem našemu programátorovi Jamiemu mrzuté texty po mobilu, že můj TeamViewer na netbooku pracuje špatně. A to vše jen proto, že jsem se pár dní nemohla dostat ke svému e-mailu a Skypu. Syn prohlásil, že bych se měla radovat, že jsem aspoň částečně odpojena, ale mně připadalo, že jsem izolovaná od světa - ačkoliv tento kolem mě vesele svištěl jako vždy. V Edmontonu ve velkých SUV a pickupech.

Tento symptom na mě přišel už v Římě v 1999. V Ostravě jsem byla s Kanadou spojena e-mailem přes internetovou kavárnu, ale v Římě jsme žádnou nenašli - leda nakonec jednu v pokrokovém Vatikánu. Co se jezuiti dali na vědu, tak Vatikán byl vždy velmi technicky na výši. Jako bych si nepamatovala předešlá léta, kdy dostat dopis z Česka byla záležitost 14 dnů před rokem 1989 a jednoho týdne po Listopadu. Nehledě k tomu, že se mě při mojí první návštěvě v 1990 zeptala přítelkyně Magda, proč jsem vždy přelepovala dopisy jí tou ošklivě zelenou páskou. Jemně jsem jí vyložila, že jsem nikdy nedisponovala zelenou páskou, že spíš moje dopisy byly předmětem pozornosti oficiálních kruhů.

Tento ukřivděný pocit, že na nás lidé kašlou, není nic nového. Mám v knihovně dopisy velkého Michelangela, který měl otce a čtyři bratry, kterým psával vyčítavě “pořád jsem nedostal odpověď...” Staří Řekové jistě také psali dopisy, ale byla to sdělení velmi místní a prakticky se žádná nezachovala kromě několika stylizovaných, míněných jako filozofická pojednání.

Římané se svým velkým administrativním dosahem od Británie po Egypt a 70procentní gramotností obyvatelstva psali dopisy pořád. Cicero psal během svých politických trablů příteli Atticovi někdy i dvakrát denně. Máme dopisy Caesara Ciceronovi z Británie, odkud trvalo dodání dopisu adresátovi 25 dnů, což není špatné, když si uvědomíme, že Gallie v roce 54 př.n. l. nebyla ještě protkána římskými cestami. Ale Cicero spíše čekal
na dopisy od přátel. “Jsem tady ve Formiae v úplně temnotě, co se týče novinek z Říma, napiš mi pěkný tlustý dopis s novinkami i se svými komentáři a dej mi vědět, kdy odjíždíš z Říma” Začátek dopisu z Antia: “...čekal jsem večer na tvůj dopis a řekli mi, že nějací poslíčci přišli z Říma. Zavolal jsem je dovnitř a ptal se jich, jestli mají dopis i pro mě. Řekli že ne. Cože, zvolal jsem, žádný dopis od Pomponia? Přiznali se, že dopis měli, ale ztratili

ho cestou. Dovedeš si představit, jak jsem byl zklamaný...?”. Píše také z řeckého vyhnanství Atticovi: “…je to už 30 dní, co jsem dostal od tebe dopis, proč nepíšeš... “

Cicero byl jmenován guvernérem provincie Kilikie v roce 51 př. n. l., což bylo na východním konci Turecka, těsně před ohybem země na jih do Libanonu. Odtud psával svému studentovi, politicky chytrému Marcu Caeliu Rufovi: “Proč nepíšeš, víš, jak čekám na tvé hodnocení situace v Římě? A když napíšeš, nechci číst popisy událostí - to mám z Acta Diurna (noviny), od tebe čekám analýzy situace!”

Plinius Mladší a císař Traján měli čilou korespondenci, když Traján poslal Plinia v roce 110 n. l. na inspekční cestu po maloazijských řeckých městech (kde fixlovali s peněžními granty od ústřední vlády). Císař Římské říše, sahající od Británie po Mezopotámii a Egypt, s mnoha povinnostmi, neváhal odpovídat svému legatovi Pliniovi hbitě a k věci – na rozdíl od jiných Pliniových korespondentů, od kterých nemohl vyrazit odpověď ani když žil v na Esquilinu a adresáti na Viminálu v Římě. Tyto dopisy vzdělaných lidí se samozřejmě lišily od dopisu egyptského rekruta, který psal domů odněkud ze Sýrie “táto, ostatní mládenci dostávají dopisy a peníze od svých rodičů a od tebe nic nedostávám. Mám tě moc rád, ale když mi pošleš 20 sesterců a plášť, tak tě budu milovat víc. Pozdravuj mámu a sestry.”

Nevíme bohužel, jestli ten mládenec, pravděpodobně 18letý, dostal, co chtěl. Z výše uvedeného je zřejmé, že korespondence je zábava nebo potřeba jen určitého procenta lidí. Manžel Rosťa mi tvrdí, že je jen pěti ze sta. Já si myslím, že touha dostávat sděleními v dopisech, emailech, SMS je obecná, problém nastane při odpovídání. A kdo se chce přít, že to není pravda, ať mi napíše. Určitě odpovím!

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY

Vydává **Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1**. Řídí tiskový výbor MMI.
Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho event. zařazení bez zdůvodnění. Z předplatného nevyplývá předplatiteli žádný nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme. Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevrací. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.
Archiv na webu www.masaryktown.ca Webová prezentace Alena Kottová
Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Brigita Hamvašová, Barbara Sherriffová (konzultantka jazyka anglického], Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Firlová (Sudbury), Radka Mayerová (Edmonton), Richard Štilicha (slovenská komunita Toronto).
Masarykův ústav (MMI) je charitativní organizace, reg. č 119582781RR0001. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohacovat tak život kanadské veřejnosti.
Kancelář Iva Ječmen tel. 416.439 4354 (ÚT, ST, ČT), fax 416. 439 6473, office@masaryktown.ca
Roční předplatné: Kanada $ 46 CAD, USA $ 68 USD, ostatní $ 96 USD. Šeky zasílejte laskavě na adresu redakce (viz nahoře, shodná s adresou MMI). Ceny inzerátů sdělíme na požádání.
Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.
Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová tel. 416.439 9557 vera.toronto@gmail.com

Jediný letní koncert

Jirky Grosmana v Torontu

Pátek 6. července
restaurace Praha **ve 20.00 h.**

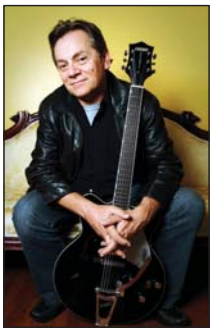

Výběr písní z nového CD
"Water & Wine"
a několik původních skladeb
V triu vystoupí
Morgan Doctor bicí
(www.morgandoctor.com)
Braxton Hicks saxofon a flétna
(www.braxtonhicks.com)
Vstupne: $15

Jiří se nedávno přestěhoval do USA, takže jeho zdejší vystoupení budou méně častá. Koncert potrvá něco přes hodinu (bez přestávky).
Po koncertě Jirka rád zodpoví otázky z obecenstva - o kompozici, o procesu nahrávání, spolupráci s muzikanty nebo třeba o svém působení ve Státech.

Rezervace na tel. čísle: 416.289 0283
450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto

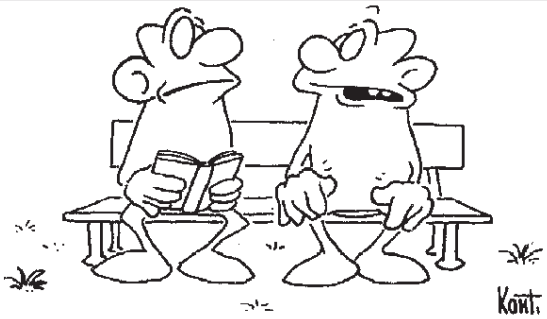

„Tak bych se šel projit do lesa, ale nechce se mi."
Pavel Kantorek

KŘÍŽOVKA PRO VOLNOU CHVÍLI

Víte, že
v roce 1923 při ... (tajenka) v japonském městě Kantó bylo zničeno 375 000 domů a nejméně 144 000 lidí přišlo o život.

74

						nápoj pro dobytek	mastek	ten i onen	římských 1001	ženské jméno	v příštím roce (obl.)
					druh pohovky						
					kajuta						
					pobídka / akvarijní rybka				Evropan / opotřebovat jízdou		
	náš zpěvák	škrabka u pluhu	Heyerdahlovo plavidlo	avšak / SPZ Ostravy				mužské jméno / spojka			
slavný dostihový kůň						sportovní lodice / osazenstvo lodí					
táborský podnik							spojka / šikmo			uhlovodík	nápoje
zkr. pro realitní kancelář			asijský stát / ve svém bytě					puls / plemeno			
výše než				bůžek lásky / kanon					ukazovací zájmeno / druh barviva		
	značka psacích strojů	předložka / odborník na původ slov			omakat / dostihová kancelář						
TAJENKA ►											
vzorek měřidla							kterýžto / rozežírání povrchů			prudce vypouštět sliny	přisvědčovat
osobní zájmeno			chlapecké jméno / skořápka měkkýšů					apartment (angl. zkr.) / betonářská ocel			
zkratka umělecké školy				kyselící tekutina (slovensky) / souhlas					popěvek / záhrobí (zastar.)		
	domácky Olga				milovník výsměchů / latinsky "umění"						
tramvaj (slang.)						slovenský kraj / kód Itálie					
zavádět motorový pohon											
titul tureckých důstojníků				sekerou upravit							Pomůcka: APT, NAVA, TOROS

NOVÝ DOMOV - OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO

O Obnovení předplatného O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let

O Nový odběratel O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let

Předplatné Nového domova $.....

Dar tiskovému fondu MMI $ ..... Přikládám šek na $.....

Jméno a příjmení .....

Adresa .....

.....

Poštovní kód..... Telefon .....

Email.....

Šek zašlete laskavě na: Nový domov, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto M1G 1H1, ON
Roční předplatné: Kanada $48 CAD, USA $68 USD, ostatní $96 USD
Za dary nad $15 bude kanadským dárcům zaslán Charitable donation tax receipt. Děkujeme dárcům za jejich velkomyslnost.
Info: vera.toronto@gmail.com, redakce 416.439 9557
nebo úřadovna 416.439 4354

POTŘEBNÉ ADRESY:

Velvyslanectví ČR
251 Cooper Street
Ottawa ON K2P 0G2
tel: 613.562 3875
fax: 613.562 3878
www.mzv.cz/ottawa
***
Generální konzulát ČR
2 Bloor St. W. suite 1500
Toronto ON M4W 3E2

tel: 416.972 1476
fax: 416.972 6991

www.mzv.cz/toronto
toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hodiny pro veřejnost:
pondělí - pátek 09.00 - 12.00

Nouzová telefonní linka:
001613/7942277

Řešení křížovky z tohoto čísla:
PŘI ZEMĚTŘESENÍ
Za vyštění děkujeme paní Danušce Janoudové z knihovny MMI.

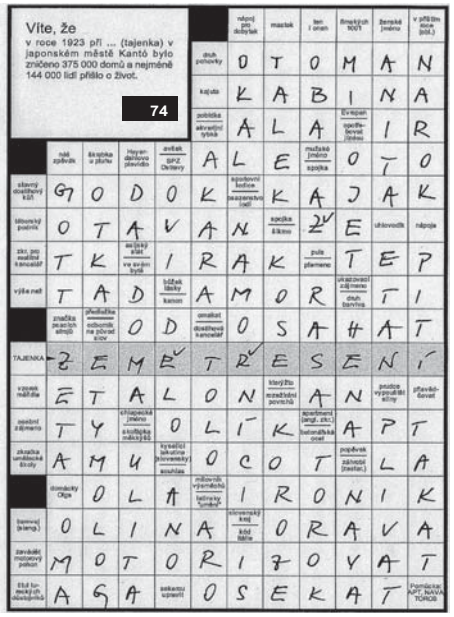

UNIGLOBE Enterprise Travel

HEART OF EUROPE HOLIDAYS

Formerly Nitra Travel

1221 Yonge Street (at Summerhill Ave.) Toronto, M4T 1W4

Tel: 416 504 3800 Toll Free: 1 800 825 7577

Fax: 416 968 5947

e-mail: travel@heartofeuropeholidays.com

Hours
Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM
Saturday: 9:00 AM - 2:00 PM

For all your travel needs contact:

OUR TEAM

Blanka Diana Renata Dagmar Dana

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com
renata@premieregroup.com
dagmar@premieregroup.com
dananohavica@yahoo.ca

MEMBER OF: IATA tico.ca CLIA

Restaurant Praha na Masaryktownu

450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

tradiční česká, kanadská i eurokuchyně, svatby, obědy, příležitostná a rodinná setkání, recepce

ÚT-ČT 17.00-22.00
PÁ 17.00-23.00
SO 17.00-22.00
NE 12.00-22.00

rezervace 416.289 0283

Restaurant Praha hledá kuchaře na full time 416.289 0283

DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN existuje od roku 1954. Nachází se 80 km na S od Montrealu v lesích Lanaudierského pohoří. Tábor vlastní pláž na jezeře Lafond. Tábor pro děti od 6 do 15 let bude mít opět jeden tří týdenní turnus: **1. - 21. července**.
Cena: 350$/1 týden, 695$/2 týdny a 890$/3 týdny. Za každé další dítě ze stejné rodiny je sleva 10%. Daně se neplatí. Sociálně slabé případy se řeší individuálně. **Výhody pro děti: kvalitní program, dobré jídlo a levné poplatky**. **Vydáváme potvrzení na daňové účely!** Do tábora přijímáme i děti, které nemluví ani česky, ani slovensky. Ať si děti přivedou svoje kamarády či kamarádky. Hledáme placené kuchařky (možná kompenzace za pobyt dětí) a vedoucí k dětem. Přihlášky na dětský tábor a na práci jsou na internetu: www.hostyn.org.
Posílejte své děti a vnoučata na tábor, chcete-li udržet českou a slovenskou tradici tábora. **KONTAKTY:** Ředitel: RNDr. Josef Maxant, tel. 450-465-4844, fax: 450-923-4159, health.vifad@sympatico.ca; **sekretářka:** Viera Šebénová, tel: 514-385-5153, hostyn@live.com; **prezident Asociace Hostýn:** Zdeněk Nosek, tel. 514-365-8863.

MASARYKPARK HOMES

Time to scale down? Currently we have 2 units available at Masarykpark.
This fabulous low rise building consists of 77 units, backing to Scarboro Golf & Country Club.
Beautiful 1 bedroom unit, perfect for the single person 55+ features hardwood floors, modern kitchen overlooking living/dining areas, ensuite laundry, locker and parking included. Priced to sell $168,000.00
Open concept 1 bedroom unit, broadloom throughout features good size master bedroom, ample closet space, and modern kitchen along with ensuite laundry, locker & parking. $159,900.00
Amenities include beautiful 2 storey atrium, with party area, library, lounge, guest suite along with multiple terraces thru out for your enjoyment.

Louise Miskew, Broker
Re/Max Rouge River Realty Ltd.
Direct Cell: 416-543-6544 Office: 416-286-3993
Toll Free: 1-800-663-7119
www.louisemiskew.com

"Experience YOU can count on"

I am never too busy for your referrals
... the heart of my business!

ADLIGroup
Our Goal Is Your Success

OFFERING DIRECT SHIPPING TO PRAHA
LARGE OR SMALL
WE CAN SHIP IT ALL

LI GROUP offers a variety of LOCAL and WORLDWIDE freight servic

TRUCK AIR OCEAN AND RAIL

VISIT US ONLINE AT: WWW.ADLIGROUP.COM
OR CONTACT US: 1-877-363-7281
TAMARA(EXT 228) DEBBIE(EXT 224)